

Mücadele

Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu Yayın Organı

Kasım 1979
Sayı 38
Masrafı 1 DM

SEÇİM OYUNU 14 EKİMDE SAHNELENDİ

Aylardır üzerine büyük gürültü koparılan "Senato Üçte bir yenileme ve millet vekili ara seçimleri" 14 Ekim'de yapıldı.

25 ilde, 50 senatörlük için yapılan senato Üçte bir yenileme seçiminde, katılan partilerin aldığı oyların toplamı ve oy oranları şöyle :

Geçerli oy sayısı 4.719.289

AP	2.205.774	% 46.07
CHP	1.380.630	% 29.02
MSP	455.058	% 9.06
MHP	311.272	% 6.06
CGP	117.869	% 2.05
SDP	33.582	% 0.69
TBP	56.843	% 1.02
TSİP	61.056	% 1.31
TİP	33.674	% 0.77
Bağımsızlar	63.531	% 1.33

Aynı illerde, 1977 genel seçimlerinde oyların toplamı ve oy oranları şöyle idi:

Geçerli oy sayısı 5.469.959

AP	1.945.027	% 35.55
CHP	2.195.760	% 40.00
MSP	475.352	% 8.70
MHP	278.007	% 5.08
CGP	97.746	% 1.72

TBP'nin tüm illerdeki oy yüzdesi 0.06
TİP'in " " " " 0.13

TSİP ve SDP, 1977'de seçimlere katılmadılar.

Seçim sonuçlarına göre, AP, 50 senatör lükten 33 ünü; CHP, 12 sini; MSP, 4 ünü; MHP ise 1 ini kazandı.

Boşalan 5 milletvekilliği için 5 ilde yapılan milletvekilliği ara seçimlerine katılan partilerin aldığı toplam oylar ve oranları şöyle :

Geçerli oy sayısı 1.262.108

AP	683.699	% 52.92
CHP	371.799	% 30.17
MSP	92.620	% 5.30
MHP	27.976	% 4.28
CGP	21.661	
SDP	7.327	
TİP	7.237	
TSİP	6.767	
Bağımsızlar	302	

Aynı partilerin 1977 genel seçimlerinde aldıkları oy toplamı ve oranları şöyle idi :

KONUT SORUNU

37. sayımızda "Konut Sorunu" başlıklı bir yazı yayınladık. Yazının devamına geçmeden önce, birinci bölümün kısa bir özeti veriyoruz:

Sınıflı toplumlarda ezen sınıflar, ezilen sınıfların alın terini sömürmek için çeşitli oyunlar çevirir. Kapitalist toplumda, işçi sınıfının, işgücünü kapitaliste satarak sömürülmesi esas meseledir. Konut sorunu da, bu meseleyle ilgili olarak ele alınması gereken ikinci derecede bir sorundur.

Konut sorunu sömürüye dayanan toplumların yüzlerce belâsından bir tanesidir. Sömürenler villalarda, köşklere yaşıyorlar; biz işçiler ve ezilen tabakalar, en pis, her türlü sosyal hizmetten yoksun konutlarda, gecekondu ve oturmaktayız. Çoğumuz, böyle yerleri bile bulmakta güçlük çekmekteyiz.

Biz, D.Almanya'da yaşayan Türkiyeli işçiler, ev bulmakta çok zorluklarla karşılaşmaktayız. Ayrıca sosyal hizmetlerden yoksun konutlara hava parası vermekteyiz. Bu pis evlerde sadece biz, Türkiyeli işçiler değil, diğer milliyetlerden yabancı işçiler ve Alman işçiler de oturmaktadır. Ayrıca biz, yabancı işçiler dil yetersizliğinden dolayı, üç kâğıtçı tercümanlar ve ev komisyoncuları tarafından dolandırılırız.

Devamı 3. sayfada

AP	581.359	% 43.54
CHP	481.030	% 40.80
MSP	127.441	% 6.40
MHP	75.760	% 4.00
CGP	30.770	% 1.70

Bu sonuçlara göre AP, Aydın, Edirne, Konya, Manisa ve Muğla illerinde açık olan 5 milletvekilliğinin tümünü kazandı.

Seçim sonuçlarına bir göz atıldığında, şunlar ilk bakışta göze çarpmaktadır;

-Bu seçimler son yıllarda yapılan seçimler arasında en yüksek katılma oranına şahit oldu. Seçmenlerin yaklaşık %76 sı oy kullandı.

-Bu seçimlerde seçime katılma hakkına sahip seçmenlerin sayısı, 1977 seçimlerine göre 750.000 kişi civarında azaldı.

-Seçimlerde CHP, 1977 seçimlerine göre %10 civarında oy kaybına uğradı. Mutlak rakam olarak 800.000 civarında oy kaybetti. Geçen seçimlerde, AP ye göre 400.000 fazla oy aldığı İstanbul'da 480.000 oy kaybederek, ikinci parti durumuna düştü. Geçen seçimlerde, 20.000 oy fazlası olan Edirne'de milletvekilliğini kaybetti.

-Seçimlerden en kârlı çıkan parti AP oldu. Adalet Partisi, Hatay, Kars (buralarda CHP'ye geçildi) ve Yozgat (burada MHP'ye geçildi) dışında tüm illerde en çok oy alan parti oldu. Mutlak oyu 280.000. oy oranı %11 civarında arttı. Mil

letvekilli seçimlerinde oyların yaklaşık % 53 ünü toplayarak mutlak çoğunluğa vardı. Senato seçimlerinde oyların %46 sı ile mutlak çoğunluğa çok yaklaştı.

-Seçimlerde MSP oy tabanını korudu. Senato seçimlerinde, oylarının binde dört arttı. Milletvekilliği seçimlerinde ise özellikle Konya'da oylarının bir bölümünü AP ye kaptırdı.

-MHP de oy tabanını korudu. Yozgat, Tokat gibi mezhep çelişkilerinin kışkırtıldığı illerde oy sayısını ve oy oranını artırdı. Diğer yerlerde geriledi.

-CHP nin "sol" unda seçimlere katılan TBP, TSİP, SDP, TİP ve bazı "bağımsızlar", yaklaşık % 4 civarında oy topladılar. SDP, seçimlere ilk defa katılmasına rağmen TİP ile hemen hemen eşit sayıda oy aldı. TSİP en fazla oy alan "sol" parti oldu.

Şimdi göze çarpan bu noktaları tek tek ele alarak inceleyelim :

SEÇMEN SAYISI NEDEN AZALDI ?

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, 1977 seçimlerine göre, bu seçimlerde seçime katılma hakkına sahip olanların sayısı 29 ilde 750.000 dolayında azaldı. Sadece İstanbul'da 400.000 oy azaldı. Bu durum seçmen kütüklerinin yeniden hazırlanması süreci içinde ortaya çıktı. Nüfusun azalması, tersine sürekli arttığı, seçmenlik yaşına erenlerin her geçen gün fazlalastığı düşüncesi devamı 2. sayfada

HAKİM SINIFLAR
YENİ HÜKÜMET ARIYOR

14 Ekim seçimlerinde, AP nin senatörlüklerin 33 ünü, 5 milletvekilliğinin tümünü kazanması üzerine parlamentoda dengelerde önemli değişimler oldu.

Millet Meclisi ve Senatoda durum 14 Ekim seçimleri sonunda şu görüntüyü aldı :

MECLİSTE SON DURUM	SENATO DA SON DURUM
CHP : 209	AP : 77
AP : 181	CHP : 63
MSP : 22	MSP : 7
MHP : 17	MHP : 1
DP : 1	CGP : 2
CGP : 1	Bağ : 1
NP : 1	Kontenjan : 14
Bağ : 16	M.B.G. : 18
Bos : 3	Tabii üye : 1

Bu durumda, CHP nin "bağımsızlar" ile meclisteki oy desteği 220 de kalırken, muhalefetin toplam oyu 227 ye yükseldi. Böylece, 16 Haziran'dan bu yana mecliste çoğunluğu yitirmiş olan CHP hükümetinin yasaama olanağı kalmadı. Muhalefet, CHP kâtilmayarak engellemeye çalışsa bile tek başına meclisi açıp, hükümeti düşürebilecek güce gelmişti.

Son olarak ta, 18 Ekim'de CHP milletvekili Günay Yalçın istifa ederek AP ye geçti. Muhalefetin oyu 228 e çıkarken, Ecevit'in desteği 219 a düştü. Önümüzde ki dönemde yeni istifalar, transferler mümkün.

Bu durum karşısında, 15 Ekim'de toplanan Ecevit hükümetinin Bakanlar Kurulu Meclisin açılmasını ve güven oyunu beklemeye istifa etme kararı aldı. Karar, CHP yönetimi kurullarında onaylandıktan sonra Cumhurbaşkanına sunuldu. Cumhurbaşkanı 16 Ekim'de Ecevit hükümetinin istifasını kabul etti.

Şimdi hakim sınıflar yeni bir hükümet kurmanın hazırlığı içindeler. Meclis aritmetiğine göre, hiç bir parti tek başına hükümet kurabilecek güce sahip değil. Ku

rulması sayıca mümkün olan hükümetler şöyle :

- Dışardan AP veya MSP veya MHP tarafından desteklenen CHP azınlık hükümeti,
- CHP/AP koalisyon hükümeti,
- CHP/MSP koalisyon hükümeti,
- CHP/MHP koalisyon hükümeti,
- AP/MSP/MHP/Bağımsızlar/DP/CGP (MC) hükümeti
- Dışardan destekli AP azınlık hükümeti.

Seçimlerden sonraki ilk tepkilere bakılırsa, CHP nin eğilimi "güçlü", "anarşi" nin üzerine yansıdı. Yürürebilecek bir hükümet oluşturmaktır. Onların bundan anladığı devrimci hareketi bastırarak bir hükümettir. CHP, bu hükümetin seçimleri zamanında (yani 1981 baharında) yapmasını istemektedir. CHP kendisi hükümet olmak istemekte, "bağımsız bir başbakan" önderliğinde kurulacak bir ara hükümet formülünü desteklemeye hazır görünmektedir. CHP, aynı zamanda, eğer seçimin zamanında yapılması şartında anlaşabilirlerse, bir AP azınlık hükümetini de destekleyebilir bir görüntü içindedir.

AP nin hesabı, hangi hükümet formülü olursa olsun, erken seçime gitmektir. İçinde bulunduğumuz aşamada, AP aslında hükümet olmayı çıkarlarına uygun görmemektedir. Ama eğer erken seçime gidilecekse, bir ara hükümeti desteklemeye, bir azınlık hükümeti kurmaya, ya da CHP azınlık hükümetini desteklemeye hazırdır.

CHP, bugünkü aşamada başbakanlık görevini Demirel'e verilmesi gerektiğini savunmakta, Demirel'i hükümet kurmaya çağırılmaktadır. MSP ve AP de, AP nin hükümet kurması halinde, kendilerinin AP yi destekleyeceklerini belirtmektedirler. 19 Ekim'de Cumhurbaşkanı Ecevit'e yeniden hükümet kurma görevi vermiştir. Ecevit bu "Bu, bugünkü aşamada doğru değildir. Hükümeti kurmak; seçimin eğilimi doğrultusunda Demirel'e düşer " görüşü ile reddetmiştir. Cumhurbaşkanı daha sonra Demirel'e görüşlerini, diğer parti liderleri ile de görüşükten sonra, normal işleyişe göre, görevi Demirel'e vermesi gerekmektedir. Demirel'in içindeki alternatifler, daha önce denemiş, AP nin de girmek

Devamı 4. sayfada

SEÇİM OYUNU.../Baştarafı 1.sayfada

nülürse böyle bir durumun 'anormal' olduğu ortaya çıkar. Bu durum iki şeyden kaynaklanmaktadır. Önce bu seçimlerde pek çok seçmen, seçecek bir alternatif görmediği için kendini seçmen olarak yazdırmamış, seçmen kütükleri hazırlanırken ilgisiz kalmış, seçimi bu yolla "boykot" etmiştir. 'Kayıp olan' 750.000 oyun bir bölümü böyledir. İkincisi, 'Türkiye'de tüm seçimlerde çok sayıda 'mükerrer oy' kullanılmaktadır. Yani seçmenlerin bazıları birden fazla sandıkta, birden fazla oy kullanmaktadır. Bu da seçmenlerin sayısını kabartmaktadır. Bu seçimler öncesi yapılan seçmen kütüklerinin yeniden düzenlenmesi işlemi sürecinde, seçmen sayısının artması gerekirken azalması; aslında hakim sınıfların 'mükerrer oy' sahtekarlığının bizzat kendileri tarafından tescil edilmesi anlamına gelmektedir. Hakim sınıfların ve onların tüm kalemşörlerinin seçim sonuçlarını yorumlarken bu soruna kıyısından bile dokunmamaları, onların bu konuda suç üstü yakalanmış olmaları sorucudur.

KATILMA ORANI NEDEN YÜKSEK OLDU ?

Bu seçimlerde, hakim sınıfların tüm temsilcilerini en çok sevindiren olay kusuz seçimlere katılma oranının yüksek olmasıydı. Gerçekten de bu seçimlere katılma oranı, son 15 yılda yapılan senato seçimlerindeki en yüksek katılma oranı idi. Resmi rakamlara göre 1964 de katılma oranı % 60.2 idi. 1966 da bu oran % 56 ya düşmüştü. 1968 de % 66 idi. 1973 de % 65, 1977 de ise % 73.8 idi. Bu seçimlerde ise her yüz seçmenden 76 sı oy kullandı. Bu nasıl oldu ?

Seçimlerden üç dört ay öncesine kadar, halk içinde bu seçimlere katılmama şeklin de bir eğilim yaygındı. Çünkü parlamentoda var olan partilerin tümünün aynı olduğu düşüncesi halk içinde yayılmıştı. En son "umut" ların bağlandığı CHP nin de 'kof' olduğu pratik içinde görülmüştü. Kuyruklar, yokluklar, zamlar, can korkusu geçim derdi halkı bezdirmişti, tüm partilere belâ okutur duruma getirmişti. Düzene güvensizlik gittikçe yaygınlaşıyordu.

güçsüz de yürütülse, halk içinde var olan kendiliğinden seçime katılmama eğilimi ile birleşebilir ve katılma oranı çok düşük olabilir. Bunu gören hakim sınıflar ve kendilerine "sosyalist", hatta "komünist" diyen bir dizi hakim sınıf yardakçısı, boykot tavrına karşı geniş boyutlu bir ideolojik ve pratik saldırıya geçtiler.

Bu hakim sınıflar için tehlike çanları nın çalması demekti. Bu durumu değerlendiren bazı devrimci teşkilatlar da seçim kampanyasında boykot tavrını aldılar. Güçsüz de olsa bir boykot kampanyası yürütülmeye başlandı. Türkiye tarihinde belki ilk defa seçimlere karşı alternatif olarak boykot tavrı oldukça geniş bir biçimde ortaya konuyordu. Kampanya güçsüz de olsa boykot tavrının ortaya çıkmış olması hakim sınıfları korkuttu. Çünkü, kampanya

Pratik alanda, boykot tavrı takınan devrimci guruplara karşı saldırılar yoğunlaştırıldı. Bir çok devrimci vuruldu, hapislere atıldı, işkenceden geçirildi. Ara rejim için ortam yaratmak isteyen MHP'li sivil faşistlerin işledikleri bir dizi cinayet devrimcilerin üzerine yüklendi, ve bunların seçimi engellemek için yapıldığı yalanları yayıldı.

İdeolojik planda, hakim sınıfların bütün sözcüleri, halkı kime olursa olsun oy vermeye, ne pahasına olursa olsun sandık başına gitmeye, 'sandığa sahip çıkmaya çağırdı. Hakim sınıf sözcüleri bu seçimlere katılmanın 'demokrasi' yi savunmak demek olduğunu propaganda yaptılar. Komünistlerin, bölücülerin sandık başına gitmelerine ateş açacağını propaganda yaptılar. Komünistlerin 13 Ekim'de darbe yapacağını, seçimleri şiddet yoluyla engellemek istedikleri palavralarını yaydılar.

TİP, TSİP gibi Rus uşağı partiler; seçime katılan T.K.P'nin Beria Onger gibi 'bağımsız' adayları; TBP, SDP gibi milli burjuva partileri ve Aydınlık karşı devrimcileri de, seçimi boykot edenlerin 'MHP nin ekmeğine yağ sürdüyü' demogajisi ni yaptılar. Bunlar da halkı oy kullanmaya çağırdılar.

Hakim sınıfların bu geniş boyutlu ideolojik saldırısı ve oy verme kampanyası, hakim sınıfların faşizme maske olan parlamentosuna 'evet' ya da 'hayır' denen bir seçim yapılmasını sağladı.

Hakim sınıfların bu geniş çaplı ideolojik saldırısına devrimciler yeterli cevabı veremediler. Bunun sonucunda, hakim sınıfların çeşitli partileri arasında pek büyük bir fark görmeyen, fakat hala "parlamentar" sisteme inancını tam olarak yitirmemiş seçmenler de seçimlere katıldılar. Hakim sınıflar yürüttükleri 'seçime katıl' kampanyası ile başarılı oldular. Her dört seçmenden üçü seçimlere katıldı. Bu, hala halkın çoğunluğunun partilere güvenmese bile, parlamentar demokratik maskeli faşist düzenin sınırları içinde bir çözüm aradığını, ve hakim sınıfların ideolojik etkisinin yaygın ve güçlü olduğunu göstermektedir.

Yalnız bu meselelerin bir yanı, hakim sınıflar açısından 'iyi' olan yanadır. Mesele nin bir de hakim sınıflar açısından kötü, halk için iyi olan yanı vardır. O da şudur : Hakim sınıflar bu seçimlerde, bundan önce emsali görülmemiş bir 'sandığa sahip çıkma' kampanyası yürütmüş ve sandığa gitmeyenlerin 'demokrasi düşmanı' olduğunu ilan etmiştir. Buna rağmen her dört seçmenden biri seçimlere katılmamıştır. Bunların büyük bir kesimi, bilinçli olarak seçime katılmamış, bu tavrı ile bu düzenin gerçevesi içinde bir çözüm beklediğini göstermiştir. Bu halk açısından olumlu, hakim sınıflar açısından korkulacak bir durumdur. Onlar bu yüzden yaptıkları seçim yorumlarında bu konu üzerinde durmaktan titizlikle kaçınmaktadırlar.

CHP NEDEN GERİLEDİ / AP NEDEN İLERLEDİ ?

Aslında bu seçimlerde, hemen bütün hakim sınıf sözcüleri, CHP nin gerileyeceğini, AP nin ilerleyeceğini biliyorlar ve bunu belirtiyorlardı. Ama buna rağmen seçim sonuçları bir çoklarını şaşırttı. Çünkü onlar, gerileme ve ilerlemenin bu kadar açık bir fark şeklinde kendini gösterdiğini ummuyorlardı. Gerçekten CHP nin

22 ay içerisinde % 11 oranında oy kaybetti, AP nin % 11 oranında oy kazanması hakim sınıflar için beklenmeyen bir durumdu.

CHP bu seçimlerde 800 bine yakın oy kaybetti.(1977 seçimlerine göre) Bu oylar neden kaybedildi. Bu soruya cevap vermek oldukça kolaydır :

CHP, 1977 seçimlerinde halka bir çok şey vaad ederek "umut" haline gelmiş ve halkın çoğunluğunun oylarını toplamıştı. Ama 22 aylık hükümet döneminde, verdiği sözlerin hiç birini yerine getirmemişti. CHP ucuzluk vaad etmiş, pahalılık, yokluk kuyruk getirmişti.

Ocak 1978-Eylül 1979 arasındaki fiyatlarda ki artış şöyle olmuştu :

	OCAK 1978 TL	EYLÜL 1979 TL
ET	65.00	170.00
MARGARİN	18.00	36.00
ZEYTİNYAĞ	21.00	82.00
TOZ ŞEKER	8.25	16.50
PIRİNÇ	18.00	40.00
KURU FASULYE	18.00	50.00
ZEYTİN	30.00	85.00
YUMURTA	1.75	6.00
PAKET TUZ	5.00	15.00
BEYAZ PEYNİR	40.00	130.00
TÜPGAZ	65.00	125.00
SABUN BEYAZ	20.00	100.00
BASMA	11.00	40.00
GAZYAĞI	3.50	10.00
NORMAL BENZİN	5.50	22.00
MAZOT	4.10	9.00
FUEL-OIL	2.83	6.00

Bunun oya yansımaması imkânsızdı.

CHP faşist katillerden hesap soracağını, faşist cinayet örgütlerinin kapatılacağını vaad etmişti. Anaların göz yaşını durduracağını vaad etmişti. Oysa, faşist terör CHP hükümeti döneminde olmadığı kadar yükseldi. 22 ayda 2500 kişi öldü.

Demokrasi getireceğini, toplumu demokratikleştireceğini vaad eden CHP hükümeti 19 ile sıkı yönetim getirdi. Milli zulüm arttı. Faşist baskılar arttı. İlerici dernekler, dergiler, gazeteler kapatıldı. Bütün bunların oya yansımaması imkânsızdı.

CHP, emperyalizme karşı olduğunu iddia etmişti. "Saygın" bir dış politikadan, "bağımsızlık" dan söz etmişti. Ama CHP hükümeti, ülkeyi IMF e peşkeş çekmeye, ülke ekonomisini IMF direktifleri doğrultusunda yönlendirmeye devam etti.

Bütün bunların oya yansımaması imkânsızdı. Nitekim de yansıdı.

Peki CHP nin kaybettiği 800 bine yakın oy, bu seçimlerde nereye gitti?

Bu oyların 200.000 kadarı, CHP dışında ki kendine "sol" diyen partilere, yani TİP, TSİP, SDP, TBP ve "bağımsız" oazı adaylara yöneldi.

Bu oyların bir bölümü, geçen seçimlerde CHP adına kullanılan 'mükerrer' oydu. Bunlar kayboldu.

Bu oyların bir bölümü de, geçen seçimlerde CHP yi son bir "umut" olarak görüp verilen oylardı. Bu oyların bir bölümü, bu seçimde kullanılmadı.

CHP nin kaybettiği 800.000 kadar oyun, 250.000 kadarı ise AP ye kaydı. Bu oylar geçen seçimlerde AP nin icraatına kızıp, CHP ye kayan oylardı. Bu oylar bu kezde CHP ye kızarak, ona tepki olarak AP ye kaydılar. Bu oyların sahipleri aslında, CHP ile AP arasında özde bir fark görmemek ve oyunu genellikle bir partiyi ödüllendirmek için değil, diğerini cezalandırmak için kullanılmaktadır. Bu seçimlerde de 'gezen' oylar, tayin edici rol oynadı. Seçmen, deyim yerinde ise CHP yi cezalandırdı.

Seçimler aynı zamanda, MSP ve MHP nin de, alt sınırı dommuş bir oy tabanı olduğunu ve bu partilerin oy kaybetmediğini, ve fakat gelişmediğini de gösterdi. MHP nin geliştiği bir iki ilin, mezhep çelişmelerinin en yoğun görüldüğü iller olması da bu seçimlerin bir başka sonucu.

AP kazandıysa oyları, bu seçimlere katılmayan DP den ve CHP den almıştır. MSP ve MHP den AP ye bir oy kayması yoktur.

SEÇİMİN "SOL"U

Bu seçimlerde, kendine sosyalist diyen dört parti TİP, TSİP, SDP ve TBP, bunun yanı sıra İstanbul'da T.K.P'nin adayı Bakiye Beria Onger de katılmıştır. Bunların tümünün aldığı oy % 4 ün üzerindedir. Hakim sınıflar bu oy oranına bakarak sevinmekte, "işte, solun gücü budur" demektedirler. Seçime katılmayanların büyük bir kesiminin seçime katılmamakla, düzeni reddettiği gerçeğini hakim sınıflar registirmeye çalışmaktadırlar. Bu seçime katılanlar, bu düzenin, bu faşist düzenin sınırları içinde hareketi kabul edenlerdir.

Devamı 4. sayfada

TÜP KUYRUĞUNDA...

KADINLAR KATILMADAN DEVRİM OLMAZ ! DEVİRİM OLMADAN KADINLAR KURTULAMAZ !

KADINLARIN EKONOMİK BAĞIMSIZLIĞI ÜZERİNE...

Mücadele sayı 36 da, 8 Mart Uluslararası Kadınlar gününün kurucusu Clara Zetkin, kadınlar üzerine konuşmalarından örnekler verilerek kısaca tanıtılmaya çalışılmıştı. Yazı üzerine bazı derneklerimizde yapılan tartışmalarda, yazıda bahsi geçen kadının ekonomik bağımsızlığına kavuşma sorununun yetersiz, dolayısıyla yanlış yorumlara yol açabilecek şekilde getirildiği ortaya çıktı. Bu nedenle ekonomik bağımsızlık meselesini, burada tekrar ele alacak ve daha detaylı bir şekilde incelemeye çalışacağız.

Kadının ekonomik bağımsızlığından ne kastedilmektedir? Ekonomik bağımlılık, kelime anlamıyla düşünülecek olursa, bir kişinin maddi varlığının diğer bir kişiye bağlı olması demektir. Bu, bir sınıfın diğer bir sınıfa ekonomik bağımlılığı şeklinde de ele alınabilir. Örneğin; kapitalist toplumda, işçi sınıfı ve burjuvazinin durumunu ele alalım. Burjuvazi, üretim araçlarına sahip olan sınıftır. İşçi sınıfı ise işgücünü burjuvaziye satmak zorunda olan sınıftır. İşçi sınıfı burjuvazi için çalışmak zorundadır, aksi takdirde maddi gereksinimlerini karşılayamaz, ya sayamaz. Aynı durum burjuvazi içinde söz konusudur. Burjuvazi, işçi sınıfının işgücünü satın almadığı sürece var olamaz. Böyle bir durumun kapitalist toplum için geçerli olması, kaçınılmaz olarak bizleri, diğer toplumlarda bu konuya ne şekilde bakılması sorusuyla karşı karşıya bırakıyor. O halde burada özellikle belirtilmesi gereken nokta; ekonomik bağımsızlık, özel olarak kadının ekonomik bağımsızlığı meselesinin, hangi toplumda, hangi tip üretim ilişkileri içerisinde ele alındığının açık bir şekilde belirtilmesinin gerekliliğidir.

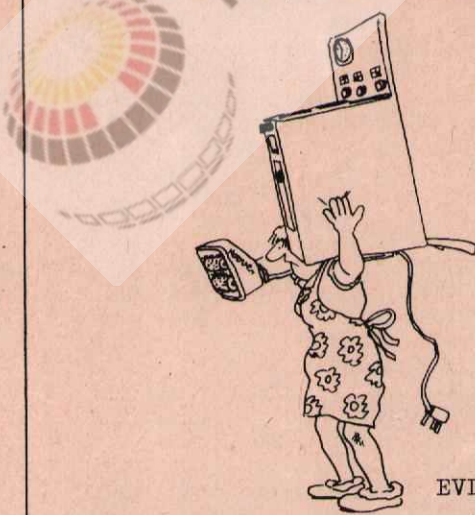
Maddi gereksinimleri kocası, ya da babası tarafından karşılanan kadınlar için genel olarak ekonomik bağımsızlıklarını kazanmamış diyoruz. Daha açık şekliyle, kadın evde oturur, ev işleriyle uğraşır, çocuk bakımıyla meşgul olurken, eve ekme getiren kocası ya da ailenin diğer bir ferdidir.

Önce kadının bu durumunun nedenlerini toplumların tarihsel gelişimi içerisinde incelemeye çalışacak, daha sonra da ürettiği me katılan, yani ekonomik bağımsızlığını elde eden kadınlar için bu ekonomik bağımsızlığın ne anlama geldiğini, onların kurtuluşunda ne denli rol oynadığını açıklayacağız.

İlkel toplumu ele aldığımızda, üretimin oldukça ilkel olduğu bu çağlarda, kadının evinde bekleyip, sadece kocasının çalışmasının söz konusu olmadığını görüyoruz. Bunun belli başlı nedeni, insanoğlunun tabiat hakkında çok az bilgisi olduğu bu devirlerde, toplumun tüm üyelerinin çalışmalarının yaşamalarını sürdürmeleri, olmemeleri için gerekli olmasıdır. Bu toplumda, toplumun tüm üyeleri kayıtsız şartsız çalışmak zorunda idiler. Bu açıdan kadının ekonomik olarak kocasına bağımlılığından söz edilemez. Oldukça ilkel olan üretim araçlarının özel mülkiyeti diye bir şey yoktur. Üretim araçları üzerinde toplumsal mülkiyet şartlarının geçerli oldu-

Fu bu toplumda, kadın ve erkek çalışmalarıyla üretimde eşit yer alırlar, kısaca sınıflardan bahsedilemeyen bu üretim ilişkileri içerisinde, kadının erkek tarafından şu veya bu şekilde baskı altında olması söz konusu değildir.

İnsanoğlunun zamanla üretim araçlarını geliştirmesi, dolayısıyla artık yaşamaları için gerekli üründen daha fazlasını elde eder hale gelmesi, belli alanlarda, örneğin tarımda, hayvancılıkta ehlileşmesi insanlık tarihinde yepyeni bir çıkış açmaya sebep oldu. Servetler gün geçtikçe artıyordu. Eskiden, ilkel toplumda doğal işbölümü sonucu (kadının esas olarak yerleşim merkezinde, konut çevresinde çalışması; erkeğin ava gitmesi, vs.) erkeğin elinde oldukça ilkel de olsa bir takım araçlar vardı. Kadın ve erkek arasında ayrılma halinde erkek bu aletleri götürür, kadında ev eşyaları kalırdı. Doğal işbölümünden toplumsal işbölümüne geçiş ile erkek hayvancılıkta yeni beslenme kaynağının, hayvan sürüsünün ya da tarımda yeni çalışma aracının sahibi durumuna geliyordu. Böylelikle servetlerin artışı, aile içerisinde erkeğe kadından daha önemli bir yer kazandırdı. Giderek toplumsal üretim ilişkileri, yerini özel mülkiyet ilişkilerine bıraktı. Kadın ve erkek ilişkilerinde bu kendini tek eşli aile biçimine geçişle çok iyi belirledi. Çeşitli üretim araçlarına sahip olan erkeğin bu mülk çocuklarına bırakma yani miras sorunu ortaya çıktı. Miras meselesi yüzünden çocuğun babasının belirleme zorunluğu, kadın ve erkek ilişkileri içerisinde aile biçimini belirledi. Eskiden geçerli olan kadının bir erkekten fazla erkekle ilişki kurması yasaklanırken, tek eşli aile dedikimiz, zamana kadar gelen aile biçiminde şekillenmiş oluyordu. Özel mülkiyet ve dolayısıyla miras kurumunun bir gereği olarak kadının vazifesi kocasının zevklerini tatmin etmenin yanı sıra, babası belirli çocukları doğurmak oluyordu. Kadının eve bağlanması, kocasının kölesi durumuna gelmesi bahsedilen devirlerin tamamlanması, kısaca özel mülkiyetin yerleşmesi ile olmuştur. Bu günkü toplumumuzda ve bu güne kadar olan diğer sınıflı toplumlarda, kadı-

nın ikinci sınıf cins muamelesi görmesi - nin kökenleri burada yatmaktadır.

Yazının başında, bütün işi gücü ev işleriyle uğraşmak, çocuk bakmak olan kadından bahsettik. Büyük çapta üretimin yaygınlaşması, teknikte olan muazzam ilerleme ve giderek kapitalist üretim ilişkilerinin yerleşmesi ile kadının üretim alanına çekildiğini, çalıştığını görüyoruz. Baba ve koca otoritesinin alabildiğine yorgun olduğu feodalizm çağlarında kadının evi dışında çalışmasından bahsedilemezdi. Bu toplumun kapalı ekonomisinin, küçük çapta üretimin kurallarına uygun bir durumdu. Kadın aile çevresine o kadar bağlıydı ki, evin ihtiyaçlarını (ekmek yapmak, vs.) karşılamak ve doğal vazifesi olarak görülen kocasının bir zevk aleti olma, çocuk doğurma makinesi vazifesini görme dışında başka işlerle meşgul olmazdı. Oysa kapitalizmin feodalizmin bağrından doğarak gelişmesi kadının hayatında da oldukça önemli değişimlere yol açıyordu. Kadının kapitalist toplumda, dar aile hücrelerinden sökülüp alınarak büyük sanayiye çekildi. Makineleşme ile bir çok işin kolaylaşması, asırlarca ev içinde yemek pişirme, bulaşık yıkama gibi işlerle uğraşmaktan iyice uyuşturulmuş, geri bırakıl-

mış kadınlar da fabrikalarda çalışmaya başladılar. Burjuvazinin ucuz işgücüne olan açlığı, kadınları çocukları, koca ve baba otoritesinden bir anlamda çekip alıyordu. Fabrikada, devlet dairelerinde, daha bir çok alanda çalışmaya başlayan kadının, bir yandan maddi gereksinimlerini karşılayacak duruma gelirken diğer yandan koca ya da babaya olan ekonomik bağımlılığından da kurtuluyordu. Fakat, burjuvazi bunu, yani kadına bu anlamda ekonomik bağımsızlık vermeyi kocası tarafından ezilen kadını kurtarmak için mi yaptı? Hiç de değil! Burjuvazi kadını ailesinden çekip aldı, kendi sınıfı baskısı altına sokarak kadının ucuz işgücünden alabildiğine yararlanmaya başladı. Kadınların doğum gibi nedenlerle aralıklı çalışma durumları burjuvazi tarafından çok iyi bir şekilde kullanıldı. Kadının bu özel durumları öne sürülerek onlara erkeklerden daha az ücret ödendi ve bu halen geçerlidir. Emperyalist ülkelerde bugün, kadının erkeklerle eşitliğini savunan çeşitli stermelik kanunları vardır. Bu kanunları kullanmaya çalışan kadınlar, belli alanlarda erkeklerle aynı işi yaptıklarını savunur, mahkemeye başvurup eşit ücret isterler. Tek tük kadınlara böyle bir eşitliğin verildiği olmuştur. Fakat burjuvazi, sömürü sistemi içerisinde, işçiler arasındaki rekabeti nasıl kullanırsa yorsa bunun bir parçası olan erkek ile kadın arasındaki rekabeti de öylesine kullanmaktadır.

Ekonomik bağımsızlığını bu anlamda kazanan kadınların üzerindeki ev işlerine çocuk bakımına gelince, bunlarda ne gibi değişimler olmuştur? Burjuva toplumunda bu konuda getirilen hiç bir köklü değişim yoktur. Şimdi, çalışan kadının sırtına bir de bu işler yüklenmektedir. Yorgun ağırdan işten gelen kadınlar ev işleriyle uğraşmak zorundadırlar. Burjuvazinin hiç bir zaman kadını evin tüketici işlerinden çekip, onu topluma yararlı her alanda geliştirmek diye bir sorunu olmamıştır. Zira bu tüm ev işlerinin toplumsallaştırılması gündeme getirirdi ki, burjuvazi kendi sınıf çıkarları doğrultusunda, kâr sağlama yolunda kadınlara böyle bir hizmet götürmekten alabildiğine kaçınacaktı.

Görüldüğü gibi burjuvazi, kadını üretimi çekirken, bunu kadınları kurtarmak için değil, onları kendi sınıf baskısı altına na direk olarak almak ve daha da fazla sömürmek için yapmıştır. Kadını uyandırmamak için de burjuvazi, onları aptallaştıran ev işlerini, kontrolü altındaki radyo, televizyon gibi araçlarda reklamlar vasıtasıyla, kadın için tek "zevk" verici meşguliyetler olarak göstermeye çabalamaktadır.

Kadının kapitalist toplumda ekonomik bağımsızlığının onu kurtuluşa götürmeyeceği açıktır. Buna rağmen burada gösterdiğimiz durumları gereken bir nokta var. O da şöyle bir soruyla özetlenebilir. Sömürücü düzende kadının çalışmasını savunmuyoruz? Bu sorun ülkemiz Türkiye'de açık bir şekilde kendini göstermektedir. Söyle ki; yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapıya sahip olan ülkemizde bilindiği gibi kadının üzerinde feodal baskılar oldukça yordundur. Bu açıdan, bir erkeğin karısının çalışmasına izin verme durumu çok zaman söz konusudur. Faşizmin hüküm sürdüğü Türkiye'de açık ki, emekçi kadınların şu veya bu alanda çalışması, direk olarak onların sömürücü sınıflar tarafından sömürülmesini gündeme getirmektedir. Bu meseleyi böyle gördükten sonra, kadını bu sömürü alanına sokmaktan ziyade evde oturmasını sağlamak ne derecede doğrudur? Daha öncede belirtildiği gibi asırlardır ev iş-

Devamı 4. sayfada

SENDİKALARDA VE FABRİKALARDA DEVRİMCİ MÜCADELE

SENDİKALAR VE SINIF MÜCADELESİ

Sendikalar işçi sınıfının sınıf mücadelesinin araçlarından biridir. Sendikaların doğuşu, gelişimi ve nitel yapısı, sınıf mücadeleleri tarihinin kapitalist toplumdaki bir olgusudur. Burjuvazi, feodal üretim ve mülkiyet ilişkilerini yerlebir ederek, yerine kapitalist üretim ilişkilerini geçirdi. Bu ilişkiler, işçi sınıfını doğurdu. İşçi sınıfının sınıf olarak ortaya çıkması ile burjuvaziye karşı mücadelesi de başladı. Başlangıçta kendiliğinden bir niteliğe sahip olan bu mücadele, özünde sınıf mücadelesinin seyri içinde ortaya çıkmıştır. Ezen ile ezilen, sömüren ile sömürülenin tarihi mücadelesinden kopuk değildir. Bu anlamda, sendikaların sınıf mücadelesinden ayrı olarak ele alınması olanaksızdır. Sendikal mücadelenin; işçi sınıfının salt kendi basit (güncel) çıkarları uğruna mücadele ile sınırlandırılması, sınıf mücadelesinden sendikaların soyutlanmasıdır. Eğer ki; sendikalar gerçekten işçi sınıfının örgütleri olmak gerekirse, sınıf mücadelesinden ayrı olarak ele alınmalıdır. Ve sendikalar; bütün dünyayı, kendilerinin "Ezilen milyonlarca insanın kurtuluşu için mücadele ettiklerine inandırmalıdır." (K.Marx ve F.Engels)

Sınıfların ortaya çıkmasından bu yana, tarihin sömüren ile sömürülen, egemen olan ile egemen olmayan sınıfların toplumsal aşamalarındaki mücadelelerinin tarihi olduğu hepimizce bilinmektedir. Yani tarih, sınıflı toplumlarda, sınıf mücadelelerinin tarihidir. "Fakat bu (sınıf) mücadelenin şimdi ulaştığı aşamada; sömürülen ve ezilen sınıfın (proletaryanın) aynı zamanda bütün toplumu sömürdenden, ezilmeden ve sınıf mücadelelerinden nihai olarak kurtarmadan, kendini sömüren ve ezen sınıftan (burjuvaziden) kurtaramıyacaktır." (K.Marx F.Engels K.Manifesto s. 22, Kızıl Yıldız yayınevi)

Sendikal mücadele, sınıf mücadelesinin bir biçimi olarak ortaya çıktığından, sendikal hareketin ilk biçimi ekonomik mücadele olmuştur. Kendiliğinden bir hareket yapısına sahip olan o dönem, sendikal mücadele belirgin bir hedeften ve kendisini hedefe götüreceği yolu aydınlatmak teoriden yoksundu. Sosyalist düşüncenin belirlenmesi ve işçi sınıfı ile temasa gelmesinin sürecinde, sendikal mücadele, işçi sınıfı devrimcilerinin önderliğinde sağlam bir sınıf karakteri kazandı. Karl Marks sendikaların niteliğini belirlerken şöyle diyordu:

"Sendikaların doğuşu, kendilerini hiç olmazsa esir durumdan bir parça olsun kurtaracak pazarlık koşullarına sahip olabilmek için işçilerin bu rekabeti yok etmek, ya da en azından sınırlamak için başvurdukları kendiliğinden girişimlerden kaynaklanır. Demek ki; sendikaların ilk hedefi, günlük ihtiyaçlara, sermayenin arka arkası kesilmez saldırılarını engellemek yollarıyla, kısacası ücret ve işgücü uzunluğunu sorunları ile sınırlı kalmıştır. Sendikaların bu eylemi yalnızca meşru değil, aynı zamanda gereklidir. Günümüzün üretim sistemi son bulmadıkça bu eylemden vazgeçilemez. Tam tersine, bu eylem, tüm ülkelerde sendikaların kurulması ve birleştirilmesi ile gerçekleştirilmelidir. Sendikalar buna karşılık, kendileride farkına varmadan, orta çağ belediyeleri ve komünlerinin orta sınıfa sağladığı cinsten örgütlenme merkezleri (a.g. Marks) oluşturmışlardır. Sendikalar emek ve sermaye arasındaki, günlük mücadeleleri bakımından gereksizler, ücretli emek ve sermaye egemenliği düzenini değiştirmenin örgütlü araçları olarak daha da gereklidirler." (a.g. Marks) (K.Marx, Sendikalar Üzerine s. 80)

Burada açıkça görüldüğü gibi, K.Marx, ekonomik mücadele (sendikal) ile sınırlandırılmasına karşı çıkmakta, sendikaların ücretli emek-sermaye egemenliği düzenini değiştirmenin örgütlü araçları olması gerektiği görüşünü savunmaktadır.

Sendikalar salt ekonomik mücadele araçları olmamalı, aynı zamanda kapitalizmin köhne düzeninin değiştirilmesinin örgütlü araçları da olmalıdır. İşte bizim üzerinde durmamız gereken sorunlardan biri de budur. Üstelik sendikal mücadelenin can damarıdır. Bu nokta, burjuva sendikalistler ile işçi sınıfı devrimcilerinin kesinlikle birbirinden ayrıldığı bir dörttyol ağzıdır. Sendika-

ları, ekonomik mücadele sınırları içine hapsedmek isteyen burjuva ekonomist görüşlerin ne kadar yanlış olduğunu, K.Marx'tan yaptığımız alıntı açıkça ortaya koymaktadır. Sendikaların sınıf mücadelesindeki yeri, işçi sınıfı devrimcileri ile her türden burjuvalar arasında ayırım noktası olmuştur. Biz burada çeşitli sendikal akımlar üzerinde durmayacağız, bu nedenle işçi sınıfı devrimcileri ile her türden burjuvalar arasındaki ayırım noktasının önemini vurguladıktan sonra sorunumuza devam edelim. Ekonomik mücadelenin gerekliliğinin açık olduğu görüşündeyiz. Bu durumda üzerinde durulması gereken "ücretli emek ve sermaye egemenliği düzenini değiştirmenin örgütlü araçları"nın nasıl olacağıdır.

Bu soruna şöyle yaklaşılmalıdır: Birincisi, sendikalar düzen değişikliğinin örgütlü araçları olabilirler mi? İkincisi; olabilir ise, bu nasıl bir mücadele yolu izlemelidir?

Özünde sendikaların "ücretli emek ve sermaye egemenliği düzenini değiştirmenin örgütlü araçları" da olması gerektiği tartışma konusu bile olmamalıdır. Karl Marks'ın sözlerini dikkatlice okuyan, sendikaların kapitalist-emperyalist düzenini değiştirilmesinin örgütlü araçları da olması gerektiğini kavrar. Sendikaların doğuşu, her ne kadar kendiliğinden mücadele seyri içinde olmuştur da, bu o dönemin koşullarında kaçınılmazdır. İşçiler arasındaki rekabeti yok etmek, ya da sınırlamak, ücret mücadelesi ve işgünü uzunluğu vb. sorunlara karşı mücadele doğaldır. Kapitalist üretim sisteminin sonuçlarına karşı mücadele... Sonuçlara karşı mücadele sorunları çözecek miydi? Elbetteki hayır! kapitalist üretim sistemi varoldukça, bu sistemin beraberinde getireceği sorunlar, kapitalist sistemin sonucu olarak varolacaktır. Bu sonuçlara karşı mücadele, kapitalist sistemin kendisine karşı mücadeleyi ve düzen değişikliğini içermeyi süreci, hem kapitalist sistem varlığını sürdürecektir, hem de onun taşıdığı sonuçlar şu veya bu şekilde yok olmayacaktır. Bu anlamda; ücretli emek sömürsüne karşı çıkan ve işçi sınıfını tam kurtuluşunu isteyen işçi sınıfı devrimcileri, kapitalist düzenin sonuçlarına karşı mücadeleyi, ne ihmal etmeli ne de salt bu mücadele ile yetinmelidir. Mücadelenin hedefinden saptırılmaması için, işçi sınıfı örgütlerinden biri olan sendikalarda; kapitalist düzenin sonuçlarına karşı mücadelenin yanında, bu sonuçları doğuran kapitalist düzeni değiştirmenin örgütlü araçları olmak zorundadır. Bu konuda Marks, sorunu bir başka yapıtında şöyle anlatıyor:

"Sendikalar, sermayenin saldırılarına karşı direniş merkezleri olarak yararlı iş görürler. Güçlerini pek yerinde olmayan bir biçimde kullandıklarını, kısmen hedeflerini gözden kaçırdılar. Aynı zamanda mevcut düzeni değiştirmeye çalışacakları ve örgütlü güçlerini, işçi sınıfının kesin kurtuluşu, yani ücretlilik sisteminin kesin olarak kaldırılması için bir araç olarak çalışacakları yerde, düzenin sonuçlarına karşı küçük savaşlarıyla yetindikleri anda da, hedeflerini büsbütün yitirirler." (K.Marx, Ücret-Fiat-Kâr s. 166)

Düzen değişikliği bir devrim meselesidir. Nasıl ki bir devrim olmaksızın düzen değişikliği düşünülemez ise "düzenin değiştirilmesinin örgütlü araçları" olarak da sendikalar işçi sınıfının devrim mücadelesinden ayrı olarak düşünülemez. Devrim süreci bir bütün olduğuna göre, bu bütünün bir parçası olarak, sendikalar devrime kopmaz bağlar ile bağlıdır. Sendikal mücadele devrime hizmet etmelidir. Bu konuda bu veya şu şekilde kalıp olamaz. "Somut şartların somut tahlili" gereği sendikal mücadele, devrime hizmet etmek zorundadır. Bu hizmet sorununu kalıplaştırmak yanıltır. Bu denli kalıplar arasında kalınması, sendikal mücadele ile devrim mücadelesi arasındaki bağı koparabilir. Sendikaların devrime hizmet sorununu dolaylı, dolambaçlı vesaire yollara sokulması; devrime hizmet sorununun doğru bir biçimde özümlemesini, somut şartlara göre hizmet biçiminin değişebileceğini kavranmasını zorlaştırır. Her ülkenin

içinde bulunduğu devrim aşaması farklılıklar gösterebileceği gibi, her ülkedeki devrim mücadelesinin seyri içinde de, devrim dalgasının alçalmaları ve yükselmeleri olabilir. Buna bağlı olarak da devrime hizmet biçimleri farklılık kazanabilir. Bu anlamda; düzenin değiştirilmesinin örgütlü araçları olarak, sendikalar, devrim mücadelesinin içinde bulunduğu koşulları gözardı etmeksizin, ne biçimde devrime en iyi hizmet edebiliyorlarsa, hedeflerine ulaşmada o denli başarılı olurlar.

Kısaca görüşlerimizi toparlayacak olursak: Sendikaların, "ücretli emek ve sermaye egemenliği düzenini değiştirmenin örgütlü araçları" olması, sendikaların işçi sınıfının sınıf mücadelesinin bir aracı olması anlamına gelir. Buraya kadar sendikaların işçi sınıfının sınıf mücadelesinin araçları olması gerektiğini kavradık. Bundan sonra açıklığa kavuşturmak zorunda olduğumuz sorun sınıf mücadelesinin ne olduğudur. SINIF MÜCADELESİ kavramı devrimci düşünce ile temasa gelen herkesin ilk defa öğrendiği ve daha sonra çok sık olarak kullandığı bir kavramdır. Bu kavram, çoğunlukla anlamı özümlemeksizin kullanılmaktadır. Yazının devamında sınıf mücadelesinin ne olduğunu ve sendikaların bu mücadele içinde yerinin ne olduğunu elimizden geldiği kadar açıklamaya çalışacağız. Önce şunu belirleyelim. Sendikaların sınıf mücadelesinin aracı haline gelmesi lâfla sınıf mücadelesini yürütmesiyle gerçekleşmez. Bizzat pratikte sınıf mücadelesinin aracı haline gelmesi, işçi sınıfının önemli kesimini sınıf mücadelesine katması gerekmektedir.

Bunun için sendikalarda sendikal mücadeleye önderlik etme görevi ile de yükümlü olan işçi sınıfı devrimcileri zorlu bir görev ile karşı karşıyadır. Bir yandan sendikaların kendilerini ekonomik mücadele ile sınırlamalarına karşı amansız bir mücadele vermek, diğer yandan sendikaların sınıf mücadelesinin aracı olacağı diye işçi kitlelerinden kopmasına, tecrit olmasına karşı mücadele etmek. Ancak bu zorlu görev, hakkı ile yerine getirildiğinde sendikalar sınıf mücadelesinde gerçek yerlerini bulurlar. Aksi halde bir sağ, bir sol yalpalarlar. Bazen reformizme düşerler ve burjuvazinin hizmetine girerler. Diğer yandan kitlelerden koparlar ve kitleleri burjuvaziye teslim ederler. Böylece şu veya bu yalpalama sürecinde burjuvazinin hizmetine girerler.

SINIF MÜCADELESİ NEDİR ?

İşçi sınıfı, bütün toplumu sömürdenden, ezilmeden ve sınıf mücadelelerinden nihai olarak kurtarmadan kendinin kesin kurtuluşunu sağlayamaz. Baskı ve sömürünün olmadığı bir düzene ve sınıf mücadelelerinin yok edildiği bir topluma ulaşma mücadelesi işçi sınıfının sınıf mücadelesinin özüdür. Sınıf mücadelesi üç mücadele biçiminde içerir. Bunlar ekonomik, siyasal ve teorik mücadeledir. "Engels, Sosyal Demokrasinin Büyük Mücadelesinin, aramızda olduğu gibi iki biçimini (siyasal ve iktisadi) değil

teorik mücadeleyi ilk ikisi ile bir tutarak üç (a.ç.Lenin) biçimini kabul ediyor." (Lenin, Ne Yapmalı s. 36)
Şimdi sırası ile bu üç mücadele biçimini ve aralarındaki kopmaz bağları kavramaya çalışalım.

EKONOMİK MÜCADELE:

Ekonomik mücadele ücretli emek ile sermaye arasındaki bir mücadelenin sonucudur. Ekonomik mücadelenin temel sorunları, işgününün sınırlandırılması ve ücret vb. mücadelesidir. Bu nedenle bu sorunlara geçmeden önce şunu görmeye zorundayız. Gerçek işgününün sınırlandırılması gerekse ücret mücadelesi, bir yönü ile işçiler arasındaki rekabete bağlıdır. Diğer yönüyle işgücünün arzına ve buna olan talebe bağlıdır. Bu anlamda ekonomik mücadelenin birinci basamağı işçiler arasındaki rekabetin yok edilmesi veya en azından sınırlandırılması sorudur. Çünkü

"İşçilerin tek toplumsal gücü sayılarıdır. Ne varki sayıların gücü de dağılıklık yüzünden kırılmıştır. İşçilerin dağılıklığı kendi aralarındaki kaçınılmaz rekabet tarafından yaratılır ve beslenir." (Karl Marks, Sendikalar Üzerine s. 80)
Bu nedenle, ekonomik mücadelenin ilk aşaması, işçiler arasındaki rekabetin sınırlandırılmasıdır.

Sermaye yoğunlaşmış toplumsal bir güçtür. Buna karşın işçi ise emek gücünden başka bir şeye sahip değildir, dolayısıyla sermaye ile emek arasındaki pazarlık adil koşullarda meydana gelmez. Böylece sermaye ile emek arasında bir mücadele sürer. Bu kendini, ilk bakışta işgününün sınırlandırılması ve ücret mücadelesinde gösterir. Patronun kârının oranı, sermaye ile emek arasındaki kesintisiz mücadele tarafından belirlenir. Çünkü, ücret oranında genel bir yükselme, genel kâr oranında bir düşüşe yol açar, hemde geniş anlamında, malların fiyatlarını etkilemezsin. Kapitalist üretimin genel eğilimi, ücretlerin ortalama standartlarını yükseltmek değil, düşürmek yolundadır. Emek gücünün değeri, biri salt fiziksel ötekisi ise toplumsal olan iki öğeden oluşur. Emek değeri en uç sınırları fiziksel öge belirler. Yani bu demektir ki, işçi sınıfının geçinmesi ve yehiden üretmesi, fiziksel varlığını sürdürmesi için, yaşamak ve çoğalmak için vazgeçilmez olan geçim araçlarını alması gerekir. Bu vazgeçilmez geçim araçlarının değeri, buna göre, emek değerinin en uç sınırlarını meydana getirir. Öte yandan, işgününün uzunluğunda, çok esnek olsa bile, bir uc sınıra sahiptir. Bu uç sınırları belirleyen şey, işçinin fiziksel kuvvetidir. Kapitalist durmadan ücretleri fiziksel asgariye düşürmeye ve işgünü fiziksel azamiye çıkarmaya çabalar. Oysa işçi sürekli olarak karşıt yönde bir baskı yapar. Bu ise ekonomik mücadelenin temelini oluşturur. Ekonomik mücadele, kapitalist düzenin varlığını tehdit etmeyen fakat kapitalizmin çıkarlarını sınırlandıran bir mücadeledir. Bu mücadele ne unutulmalıdır, nede salt bir mücadele biçimi olarak ele alınmalıdır. Ekonomik mücadele, Marks'ın belirlediği üzere; "Sendikaların ilk hedefi, günlük ihtiyaçlara, sermayenin ardı arkası kesilmez saldırılarını engelleme yolları ile, kısacası ücret ve işgünü sorunlarıyla sınırlı kalmıştır. Sendikaları bu eylemi yalnızca meşru değil, aynı zamanda gereklidir. Günümüz üretim sistemi son bulmadıkça bu eylemden vazgeçilemez." (Karl Marks)

SIYASİ MÜCADELE:

En genel ve öz biçimiyle işçi sınıfının siyasi mücadelesi devrimdir. Bütün devrimlerin esas meselesi ise devlet iktidarınıdır. İktidarın hangi sınıfın ya da sınıfların elinde olduğu meselesi, hangi sınıfın ya da sınıfların devrileceği ve iktidarın hangi sınıfın ya da sınıfların eline geçeceği meselesi: İşte "Bütün devrimlerin esas meselesi" budur. İşçi sınıfının siyasi mücadelesi doğrudan doğruya iktidar mücadelesidir. Düzen değişikliği, yani kapitalist üretim sisteminin yıkılması ve yerine baskı, sömürü ve sınıf mücadelelerinin olmadığı toplumsal düzenin geçirilmesini içerir.

İşçi sınıfı devrimcileri yalnızca daha uygun koşullarla satılması için değil, aynı zamanda işçilerin kendilerinin işgücülerini patronlara satmaya zorlayan toplumsal düzenin kalkması içinde işçi sınıfı mücadelesine önderlik eder. İşçi sınıfı devrimcileri, yalnızca belirli bir işveren grubuyla ilişkilerde değil, kapitalist toplumun bütün sınıflarıyla ve örgütlenmiş bir siyasal güç olarak devletle de ilişkilerde işçi sınıfını temsil eder. Demek ki işçi sınıfı devrimcileri, kendilerini, yalnızca ekonomik mücadele ile sınırlamakla kalmamalı, iktisadi teşhirleri örgütlenmesinin içinin başlıca eylemleri haline gelmesine de izin vermemelidirler. İşçi sınıfının siyasi eğitimi ve bu sınıfın siyasi bilincinin ge-

liştirilmesi etkin olarak ele almak zorundadır. İşçi sınıfının siyasi eğitimi hakim sınıfların iktidarına karşı sınıf düşmanlığını propagandasından ibaret olamaz. İşçilere siyasal bakımdan ezildiklerini açıklamakta yeterli değildir. Nasıl ki işçilere çıkarlarının, işverenlerin çıkarlarına uzlaşmaz karşıtlıkta olduğunu açıklamakta yetmezse. Hakim sınıfların siyasi baskısı toplumun çeşitli sınıflarını da etkiler. Eğer ki, hakim sınıfların ve onların iktidarının siyasal teşhiri bütün yönleriyle örgütlenmeyecek olursa, işçilerin siyasal bilincinin geliştirilmesi görevi yerine getirilemez. Siyasal sınıf bilincini elde etmenin mümkün olduğu biricik alan, bütün sınıf ve tabakaların devletle ve hükümetle ilişkisi alanıdır. Bütün sınıflar arasındaki karşılıklı ilişkiler alanıdır. İşçilere siyasal bilgiyi verebilmek için, işçi sınıfı devrimcileri nüfusun bütün sınıflarına girerek zorundadır.

Sınıf mücadelesinin örgütlü araçlarından biri olan sendikalarda, sınıf mücadelesinin kendisine yüklediği görevleri yerine getirir. Bu noktada şu sorun birbirine karıştırılmamalıdır.

Sendikalar, "ücretli emek ve sermaye egemenliği düzeninin değiştirilmesinin örgütlü araçları" olması gerektiğine göre, işçi sınıfının öz örgütü olan partisine ne ihtiyaç vardır? Bu sorunu aslında burada tartışmak amacında değiliz, ama herhangi bir yanlış anlaşılma yer vermek istemiyoruz. Şu fark kesinlikle kavranmalıdır. Sendikalar ile işçi sınıfının partisini aynı kefare konulmamalıdır. Sendikaların kapitalist düzeni değiştirmenin araçları da olması, işçi sınıfının partisine olan ihtiyacı ortadan kaldırmaz. Çünkü parti işçi sınıfının yalnızca siyasi bir örgütü değil, aynı zamanda işçi sınıfı örgütlerinin en üst biçimi, sınıf mücadelesinin kurmaydışı. Sendikalar ise işçi sınıfının ekonomik ve siyasi mücadelelerinin birleştirildiği alandır. Sendikalar, işçi sınıfının doğrudan ekonomik mücadelesinin örgütleri olması yanında, aynı zamanda, işçi sınıfının ekonomik mücadelesi ile siyasi mücadelesinin birleştirildiği örgütler olması zorunludur. İşçi sınıfı devrimcilerinin görevi, siyasal mücadeleden "işverenlere ve hükümete karşı ekonomik mücadeleyi" anlayan trade-unioncu siyaseti, işçi sınıfının devrim mücadelesine çevirmektir. Ekonomik mücadelenin işçilerin düşüncelerine yerleştirdiği siyasal bilinç kıvılcımlarından yararlanarak işçileri, sınıf mücadelelerinin siyasal bilinç düzeyine yükseltmektir. İşçi sınıfının siyasi mücadelesi, Lenin'in dediği gibi; "Sosyal demokrat siyaseti, trade-unioncu siyaset derekesine düşürmek" değil, tam tersine trade-unioncu siyaseti sosyal demokrat siyasal bilinç düzeyine yükseltmektir. Ekonomik ve siyasi mücadelenin birleştirilmesi konusunda Lenin şunları söylüyor:

"Sosyal demokrasi, 'iktisadi' ajitasyonu, sadece hükümetten her türden önlemleri yerine getirmesini istemek için değil, aynı zamanda (ve esas olarak) hükümetin bir otokratik hükümet olmasına son vermesini istemek içinde kullanılır. Üstelik devrimci sosyal demokrasi, hükümete karşı bu istemini yalnızca iktisadi mücadele temelinde dayandırarak değil, aynı zamanda, toplumsal ve siyasal yaşamın genel olarak bütün alanlarına dayandırarak ileri sürmeyi görev bilir. Kısacası, devrimci sosyal demokrasi, bütün bir parçası olarak reformlar uğruna mücadeleyi, özgürlük uğruna ve sosyalizm uğruna devrimci mücadeleye tabi kılar." (Lenin, Ne Yapmalı, s. 80-81)

TEORİK MÜCADELE:

"Teori, bütün ülkelerin işçi hareketlerinin genel şekli ile ele alınan tecrübesidir." (J.Stalin, Leninizmin İlkeleri, s. 25)

"Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olamaz." (Lenin, Ne Yapmalı, s. 34)

Lenin ve Stalin'den yapılan birer alıntı ile devrimci teorinin önemini belirlemeye çalıştık. Tüm işçi sınıfının devrimci önderleri, her zaman devrimci teorinin önemini vurgulamışlardır. Teorinin önemini küçümseyen akımlara karşı amansız mücadele yürütmüşlerdir. Devrimci teori, bütün ülkelerin işçi hareketlerinin zaferlerinden ve yenilgilerinden çıkarılan derslerin billurlaşmış şekli olduğuna göre, pratiğe hizmet etmeli ve bu pratiği devrimci eyleme dönüştürmelidir. Pratiğin ileri sürdüğü sorunları cevaplamalıdır. Teori pratiğe yol göstermelidir. Teori ve pratik birbirlerini tümleyici olmalı ve birbirlerine kopmaz bağlar ile bağlanmalıdır. Ne teori, ne de pratik tek başına belirleyici olamaz. Şüphesiz devrimci teori, devrimci pratiğe bağlanmadıkça amaçsız kalır. Yolu devrimci teori ile aydınlatılmayan pratik karanlıkta el yordamı ile yürümeye benzer çünkü teori; hareketin güvenliğini, yönünü belirleme gücünü ve olayların iç bağlantılarının anlaşılmasını sağlar. Çünkü

teori yalnızca, sınıfların bugün hangi yönde ve nasıl hareket ettiklerini değil, aynı zamanda bu sınıfların en yakın bir gelecekte, hangi yönde ve nasıl hareket edecekleri pratiğini anlamamıza yardım eder. Diğer taraftan F.Engels; Alman işçilerinin diğer Avrupa ülkelerinin işçilerine göre sahip oldukları üstünlükleri beşirlerken, başlıca iki üstünlüklerinden birincisinin, "Alman işçilerinin, Avrupa'nın en teorisyen halkına mensup" olduklarını ortaya koymuştu. Bu noktada anlatmak istediği şuydu: "İşçilerin teorik anlayışı hiç bir zaman özümlemiş oldukları derecede özümleyemezlerdi. Ve bu üstünlüğün ne kadar büyük bir üstünlük olduğunu, (F.Engels, Almanya'da Burjuva Demokratik Devrim, 'Köylüler Savaşı', önsöz, Sol Yayıncıları s. 30) gören Engels, İngiliz işçi hareketinin pek bir ilerleme gösteremesinin başlıca nedenlerinden birinin teoriye kayıtsızlığı olduğunu söylemektedir.

Sınıf mücadelesinin her üç biçiminde öneki tek tek vurgulandıktan sonra, üçü (ekonomik-siyasi-teorik) arasındaki bağa değinelim. Her birinin önemli olması yanında, bu mücadele biçimlerinden biri bile ne ihmal edilmeli ne de abartılmalıdır.

Ekonomik mücadelenin küçümsemesi veya ihmal edilmesi halinde sol, siyasi mücadelenin öneminin küçümsemesi halinde sağ tehlikenin çanlarının çalacağını bilincinde olmalıyız. Diğer yandan teorinin öneminin küçümsemesi halinde, pratiğin karanlıkta elyordamı ile yürüyeceğini, pratiğin küçümsemesi halinde ise teorinin amaçsız kalacağını kavramalıyız. Demek ki, burada ana sorun, her üç mücadele biçiminin mutlak birbiriyle bağlanması gerektiğinde yatmaktadır. Hatta Engels, Alman işçi hareketinin başarısını, bu üç mücadele biçiminin birbirine sıkı sıkıya bağlanmasında görmektedir ve derki:

"Bir işçi hareketi var olalı beri, ilk kez olarak, -teorik, siyasal ve pratik- iktisadi (kapitalistlere karşı direnç) - üç yönü içinde, uyum, bağlantı ve sistematik bir biçimde yürütülmüştür." (F.Engels, A.G.E. s. 31)

İşçilerin sınıf mücadelesinin örgütlü araçlarından biri olan sendikalar içinde bu üç mücadele biçimi geçerlidir. Sendikalar mücadele içerisinde yer alan işçi sınıfı devrimcileri, sınıf mücadelesinin biçimlerini sendikal zemin üzerinde birbirine bağlamalıdır. İşçi sınıfı devrimcileri, işçilerin ekonomik istemlerinin tavizsiz savunucuları olmalıdır. Ama şu hiç bir zaman unutulmamalıdır. Salt ekonomik mücadele kapitalistlerin kendi alanıdır. Kapitalistler bu alanda yenilgiye uğratılamazlar. "Asıl kötülüğün temelinde ücretlerin düşüklüğü değil, ücret sisteminin kendisi yatmaktadır." (Engels) Bu nedenle ekonomik mücadele siyasi mücadele ile birleştirilmelidir. Ekonomik mücadelenin işçilerin düşüncelerine yerleştirdiği siyasal bilinç kıvılcımlarından yararlanarak, işçilerin siyasal bilinç düzeyi yükseltilmelidir. İşçilerin ezildiklerini, sömürüldüklerini defalarca tekrarlamaya gerek yoktur. Ekonomik ajitasyon pek öyle büyük bir yarar getirmez. Ve getirmeyecektir de! İşçiler ezildiklerini, sömürüldüklerini biliyorlar ve hatta yaşıyorlar. Bu konuda Lenin, bir işçinin ağzından onların istemini şöyle dile getiriyor.

"Biz sadece 'iktisadi' siyaset lâpasıyla beslenecek çocuklar değiliz. Biz ötekilerin bütün bildiklerini bilmek istiyoruz. Siyasal yaşamın bütün yönlerini ayrıntılı olarak öğrenmek ve tek tek her siyasal olaya etkin olarak katılmak istiyoruz.

".....hükümetimizin ve yönetici sınıflarımızın yaşamın bütün alanlarında şu anda ne yaptıklarını canlı teşhirler (a.ç.Lenin) biçiminde iletiniz." (Lenin, Ne Yapmalı, s. 94-95)

Yeri gelmişken şunuda belirleyelim. Siyasi mücadele konusunda, sendikalar, hakim sınıf ya da sınıfların ve onların devletinin siyasi teşhirlerini üstlenir. Bu konuda işçi sınıfı partisinden ayrılır. Çünkü Parti salt siyasi teşhir ile yetinemez. Ama bu

Devamı 8. sayfada

Bundan tam 30 yıl önce, Ekim 1949'da Münih'te yapılan bir Kongrede "Alman Sendikalar Birliği" DGB kuruldu. 16 üye sendikanın biraraya gelerek oluşturduğu DGB Başkanlığına Hans Böckler seçildi. DGB'nin kuruluşunun 30. yıldönümünde, DGB'nin kısa tarihçesini belirlemek ve son gelişmeleri ortaya koymak istiyoruz.

İkinci emperyalist savaş öncesinde varolan sendikalar, Alman tekelci burjuvazisinin hizmetinde yarışmakta ve faşist Hitler'in maşalığını yapmaktaydı. Bu sendikalar kendilerini "siyasatler üstü" bir akıma kaptırmışlardı. Faşizme karşı mücadeleyi görevleri dışında bırakmışlardı. Hitler faşizminin gelişmesine gözyumuyordular. Ama daha 1933'lerde faşist Hitler hükümeti bütün sendikaları kapattı ve ırkçı Alman işçiler cephesini kurdu. Bütün işçilerin bu cepheye katılmaları zorlandı. Faşist cepheye katılmamak için direnen işçiler toplama kamplarında öldürüldü. Sendikal harekete girişilen faşist saldırılar, işçi sınıfının mücadelesini engelledi.

İkinci emperyalist savaş sürecinde, Alman tekelci burjuvazisinin faşizmi ve savaşın beraberinde getirdiği etkenler altında inleyen Alman işçi sınıfı, daha önceki işçi sınıfı hareketlerinin tecrübelerinden ve Almanya'nın içinde bulunduğu durumdan çıkarak örgütlenmeye yöneldi.

İkinci emperyalist savaş sonrasında, Almanya ikiye bölündü ve "Almanya, ABD, Fransa ve İngiliz emperyalistleri tarafından denetim altına alındı... Almanya bölgesi esas olarak sanayii, Doğu Almanya ise tarım bölgesi idi... Almanya'da yalnızca kimya ve optik sanayii bulunmaktaydı. Almanya'nın endüstri merkezi Batı bölgesinde kalırken, savaş alanı da emperyalist savaş sürecinde doğu bölgesi idi. Bunun yanında, B. Almanya, ABD emperyalistleri tarafından Marshall planı adı altında maddi olarak desteklendi. Kısacası, B. Almanya savaş alanı değildi ve endüstri merkezleri fazla zarar görmedi. ABD emperyalistlerinin Marshall yardımıyla sanayi kısa zamanda kalkındı ve ekonomik gelişim hızla eski durumu aldı.

Batı Almanya'da savaş sonrası ekonominin hızla gelişimi içerisinde, tekelci burjuvazinin yoğun işgücü ihtiyacı, B. Alman işçi sınıfını bir araya getirmeye başladı.

Emperyalist savaşın etkinliği ve Hitler faşizminin işçi sınıfı içerisinde önemli ölçüde tecridi, B. Alman ekonomisinin hızla gelişimi, işçi sınıfını biraraya getirmeye, örgütlenmeye ve tekelci burjuvaziye karşı mücadeleye zorladı. O dönem içerisinde, emperyalist burjuvaziye duyulan kin ve reformist etkenlik hakimdi. Nitekim 1949 yılında, sosyalizmden yana tavrı takınan, reformist yöneticilerin ağırlıkta olduğu ve 16 kurucu sendika tarafından oluşan DGB (Alman Sendikalar Birliği) kuruldu. DGB kurulduğunda toplam olarak 7,5 milyon üyesi bulunmaktaydı. DGB'nin 1949 kuruluş programı sosyalizmden yana reformist bir içerik taşımaktaydı.

DGB'nin kuruluş programında ;

- Alınan hakların korunması ve daha da geliştirilmesi
- Sosyal demokrasinin yaşaması
- Tüm Avrupa da sendikal birliğin sağlanması ve demokrasinin korunması
- İşçilerin kültür ve öğrenimlerini sürdürmelerine yardım etmek ve tüm çalışanların öğrenim görmelerinde eşitliği sağlamak
- İşçilerin yönetime katılmalarının sağlanması
- İşçilerin sağlık tedbirlerinin alınması ve hukuksal yardımlaşmanın sağlanması gibi maddeler bulunmaktaydı.

DGB içerisindeki burjuvazinin ajanları, işçi aristokrasisi ve sendika bürokrasisi etkinliği karşısında DGB yönetiminde ağırlıkta olan reformist sendika yöneticileri yozlaşmakta idi.

1955'de Aachen de yapılan Kongrede yeni bir eylem programının görüşülmesi gündeme getirildi. Kongrede, 1949 kuruluş programının geçerliliği onaylanırken, şartların değişikliği ve yeni eylem programı ele alındı. Bu programda ortaya konulan görüşler esas olarak iki noktada toplanıyordu.

- Proleterya-Burjuvazi çelişkisi, şartların değişimi ile uzlaşır bir çelişki zayıflamıştır.
- Sendikalar devlet yönetimine gelme değil, devlet yönetimini seçim hakkına sahip olmalıdır.

İşte DGB, reformcu karakterini bu dönemde korurken, işçileri yozlaştırma, sendikaları burjuvazinin ideoloji ve sınıf çıkarına hizmet araçları durumuna gelmesi çalışmaları ağırlık verdi. B. Alman tekelci burjuvazisinin uydusu olma yolunda hızla ilerlemeye başladı.

Sendika yöneticileri devlet ve işletme yönetimlerinde yer alıyor, sendika yöneticileri devlet ile iç içe giriyordu. Nitekim 1963'de Düsseldorf'da yapılan Kongrede DGB, bugün varolan "demokratik" düzenin (b. Alman emperyalist burjuvazisinin) temel taşı oldukları kararına varıyor ve DGB'nin birincil görevi olarak, bugünkü düzenin koruyucusu olmayı saptıyorlardı. Böylece reformlarda bir kenara bırakan DGB, B. Alman emperyalist burjuvazisinin uysal bir aracı haline geldi. Süreç içerisinde DGB yöneticileri, devlet içinde önemli mevkiiler kaparken, kendi de tekelleşti. Sendika yöneticisi ile devlet memuru birleşti. Sendika ağası, patron ve devlet memuru arasında bir ayırım yapmak olanaksız hale geldi.

Alman Sendikalar Birliği (DGB), işçilerin mücadelesine önderlik edecek yerde, onların mücadelelerini kösteklemektedir. B. Alman emperyalist devletin hizmet etmektedir. Bugün Türkiye işçilerin yüzde olarak Alman işçilerden daha fazla örgütlendikleri, DGB sendikaları TÜRK-İŞ ile işbirliği yapmaktadır. İşçilerin değil, patronların tarafını tutmaktadırlar. DGB sendikaları, 1973 yılında 12000'e yakın Türkiye işçilerin Köln Ford işletmelerinde yaptığı grevde, Bielefeld Rhein Stahl Demir-Çelik fabrikalarında yüzlerce işçinin yaptığı grevde, Fürth Dynamit-Nobel'deki işçilerin direnişinde... vb. açıktan açığa patronların safını tutmuşlardır. Polis ile elele vererek grevleri bastırmışlardır.

Sendika seçimlerinde demokratik davranmamaktadırlar. Kendi listelerinin dışındaki "işçi düşmanı", "sendika düşmanı" olarak nitelenmektedirler. Aslında işçi düşmanı kendileridir. DGB ve üye sendikaları yönetimine çöreklenmiş sendika ağalarıdır. DGB, bizzat kendisi tekelci sermayedir. Batı Almanya'nın ikinci büyük bankası (Bank für Gemeinwirtschaft) büyük inşaat firmalarından Neu Heimat, CO-OP isimli satış mağazası, Volsfürsorge sigorta şirketi vs. bizzat DGB'nin mülkiyetindedir.

Bugün DGB yönetimi, Anayasa Kuruma Örgütü (Verfassungs Schutz) ile birlikte çalışmaktadır. DGB içinde sınırlı demokratik hakların bile kullanılmamasına çalışmaktadır. Fabrika ve sendikalarda aktif olarak çalışan ve işçi sınıfının çıkarlarını savunan devrimcileri, Alman gizli polisine ispiyonlamaktadır. Gizli polis örgütü ile elele vererek, Batı Alman (polis) devletinin sendikalar üzerinden fabrikalara kadar uzanmasına imkan tanımaktadırlar. Diğer yandan, ilerici, devrimci ve sınıf bilinçli işçiler üzerinde yoğun baskılar uygulamakta ve onların işten atılmasına çalışmaktadır.

Bütün bunlara rağmen, bugün DGB sendikalarında örgütlü yerli ve yabancı işçilerin yoğun olması, devrimcilerin bu sendikalar içinde çalışmasını gerektirmektedir. Devrimci işçilerin sendika yönetimine gelerek sendika ağalarının çarkının kırılmasını gerektirmektedir.

Ü. CİHAN

SENDİKALAR VE SINIF MÜCADELESİ
Baştarafı 7. sayfada

ayrılık "tarafsızlık" anlayışını yaratmamalıdır. İşçi sınıfı devrimcileri, sendikalar ile parti arasındaki farkı aşgariye indirmeye çalışmalıdır. İşçi sınıfı devrimci partisinin "nefes boruları" olan sendikalar, hakim sınıfların ve her türden uşaklarının, toplumsal yaşamın her alanında siyasal teşhirini gerçekleştirmelidir. Kitleler üzerindeki, kapitalist düzenin savunucularının etkinliği kırılmalı ve bu düzenin savunucuları kitlelerden tecrit edilmelidir. En geniş kitleler, işçi sınıfının devrim mücadelesine kazanılmalıdır.

Teorik mücadele konusunda ise, devrimci teori, sendikal mücadelenin yolunu aydınlatmalıdır. Ekonomik mücadele ile siyasal mücadelenin, sendikal zemin üzerinde nasıl birleştirileceğine önderlik etmelidir. İşçilerin, hayatın her alanında siyasal bilinç düzeylerinin yükselmesine hizmet etmelidir. İşçi sınıfının kesin kurtuluşu için tüm toplumun kurtuluşuna yol göstermelidir. Sendikal hareket içinde, objektif olarak sömürücü sınıflara hizmet eden, her türden yalnis sendikal akımlara karşı amansız mücadelenin temeli olmalıdır.

K. Batı

KISA HABERLER

BELÇİKA:

Geçen ay grev ve polis baskını bir arada yaşandı. Çoğunluğunu Türkiye işçilerinden oluşturdugu, Scharbau maden işçileri grev kararı aldı. Grevi hayata geçirmek üzere toplanırken, maden servisinin polis ve jandarma ile sarıldığını gördüler. Firmanın önünde toplanan grevci işçiler, Belçika Emek Partisi'nin bir sözcüsünün konuşmasından az sonra gelen, polisin koruduğu ve içinde grev kırıcı işçilerin bulunduğu üç otobüsü taşıdılar. Belçika polisi ile elele veren grev kırıcı burjuva ajanlarının provakasyonu başarılı oldu. Scharbau maden işçileri, tekelci patronları, Belçika polisini ve grev kırıcı hainleri protesto ediyordu. Otobüs camlarının taşlandığı sırada, kulakları sağır eden bir gaz bombasının patlaması büyük bir panik yarattı. İki ana gruba ayrılan grevci işçileri Belçika polisi, evlerine kadar kovaladı. Polis, "jandar - ma arabasından bir tüfeğin alındığını" öne sürerek, çoğunluğu Türkiye işçileri olan maden işçilerinin üzerine azgınca saldırdı. Türkiye lilerin oturduğu sentler kordon altına alınarak, baskın gerçekleştirildi. Sokaklarda gaz bombaları patlıyor, kapılar kırılıyor, evler aranıyor, çılgınlıklar birbirini izliyordu. Olay, bir düşman kampın işgalini andırıyordu.

Belçika tekelci burjuvazisi ve onun polisi, giriştiği basit bir demagoji provakasyonu ile işçilerin grevini kırdı. Scharbau maden işçilerinin, tekelci patronları ve onların polis devletinin protestolarına bile tahammülü olmayan, Belçika polisi vahşice grevi bastırdı. Bunun yanında da, yabancı işçilere olan düşmanlığını açıkça gösterdi.

HAMBURG:

Yaklaşık 1200 kişinin çalıştığı Still firması işçileri 40 dakikalık uyarı grevinde bulundular. Kendiliğinden gelişen uyarı grevi 400'ün üzerinde işçi katıldı. Direniş geçiren işçiler 900 DM'lik ek ödenek taleplerini dile getirdiler. Personal Büro önünde miting yapan işçilere, personal Şefi iki kez megafonla çağrı yaparak, direniş terketmelerini istedi. Personal Şef'in isteği karşılıksız kaldı. Daha sonra işçiler, kendileri kararlaştırarak uyarı grevine son vererek, kararlılıklarını gösterdiler. Still-işçileri ilk anda, taleplerinin kabul edilmesini sağlayamadılar. Fakat en azından, bu konuda uyarıda bulunduklarını ve eyleme giriştiklerinde kararlı olacaklarını, patron ve uşaklarının kendilerini bu yoldan döndüremeyeceklerini gösterdiler.

EL SALVADOR/ Baştarafı 12. sayfada

renen işçilerin baskı altında tutulmasıdır. İşletmeleri işgal etmiş olan grevci işçilerin üzerine saldırıdır. Silahlı mücadeleyi sürdüren gerillalara uygulanan terördür. Suratlarına "devrim" maskesi takan yeni cunta, General Amoro hükümetinin devrilmesi ile faşizmin yıkıldığını propagandasını yapmaktadır. Demagojik bir temelde de olsa, bir dizi ekonomik ve demokratik taleplerini programına almaktadır. Emperyalist uşakı hakim sınıflar, bu metotla El Salvador halkının mücadelesini bastırmak istemektedir.

"Sizin devrim mücadelesi vermenize gerek kalmadı. Bakın biz faşizmi devirdik. Hadi silahları bırakın da işinizle uğraşın" Demektedirler. Yani halkın yükselen mücadelesinin geriletilmesi ve hakim sınıfların iktidarının korunmasıdır, bugün El Salvador'un yeni hükümetinin taktiği. Şu veya bu demagojiler ile halkın oyalanması zaman kazanılarak, süreç içinde tüm anti-faşist güçlerin ezilmesidir. Gerekirse, bu amaca ulaşmak için kısa vadeli tavizler vermek.

Şu açıktır ki, faşizme karşı mücadele bir hükümet sorunu değildir. Sorunun özü devlet iktidarı sorunudur. Faşizmin yıkılması bir devrim meselesidir. Ezilen dünya halklarının mücadele tarihi bize göstermektedir ki, emperyalistler ve onların uşakları, ne faşist Romero yöntemi ile ne de yeni "devrimci-Cunta" yöntemi ile yıkılışlarını durduramayacaktır. Geçici başrılar sağlayabilseler bile, uzun vadede tarihin çöplüğünü boylayacaklardır. Zafer başta uluslararası işçi sınıfı olmak üzere, ezilen halkların olacaktır. Ö. Gökçe

ATIF 3. GENEL KURUL BELGELERİ ÇIKTI

PARİS

TURİST İŞÇİLERİNİN GREVİ

Geçtiğimiz günlerde, 17 turist işçi çalıştıkları konfeksiyon dalında bir atölye de, ekonomik ve sosyal durumlarının düzeltilmesi için 11 gün süren bir grev yapmışlardır. Grev sonunda patron işçilerin haklı taleplerini kabul etmeyerek, işçilerin bir kısmını işten atmak (ki bunlar mücadelede ileri çıkanlardı.) diğerlerini ise eski şartlarda çalıştırmak istedi. Bu şartlar altında işyerinde çalışmalarının sürekliliğinin garantisini görmeyen işçiler topluca işten çıktılar.

Yurt dışındaki işçiler, emekçiler açısından zorlukların ve buna karşı mücadele nin bir parçası olan bu grev, bizlere kazandırdığı tecrübeleri açısından önemli dir. Bu grevle ilgili bölüme girmeden önce, bizleri yurt dışına göçe zorlayan şartlara ve burada karşılaştığımız zorluklara kısaca değinmek yararlı olacaktır.

Yarı-feodal, yarı-sömürge bir yapıya sahip olan Türkiye'nin içinde bulunduğu şartları kısaca değerlendirecek olursak; işsizlik ve hayat pahalılığı had safhadadır. Toprak isteyen yoksul köylülerin sayısı her geçen gün kabarmaktadır. Dar gelirli memurların durumu ise gün geçtikçe dayanılmaz bir hal almaktadır. Yani hayat emekçiler açısından her gün biraz daha çelmeye bir hal almaktadır.

Hakim sınıflar, yani komprador burjuva zi ve toprak ağaları açısından durum ise, düzenlerini devam ettirebilmelerinin telişi içindir. Bağlı oldukları emperyalist sistem yapısı gereği bağında taşıdığı ilişkiler ve her gün biraz daha krize gitmesi, yarı sömürgelerinde daha da şiddetli yansıyor. Yani her geçen gün ekonomik ve siyasi buhran artıyor. Ekonominin dışa bağımlı olmasından döviz ihtiyacı çoğalıyor. Buna karşılık emekçi yığınların düzene muhalefeti, kendilerini rahatsız eder bir duruma geliyor.

Türkiye'nin durumu emperyalistlerin ucuza iş gücü talebiyle birleşince, içinde bulunduğumuz yurt dışı şartları oluşuyor. Emperyalistlerin ucuza iş gücü talebine, bizim gibi ülkelerdeki hakim sınıfların döviz ihtiyacı ve işsizlikten, topraksızlıktan doğan muhalefeti susturmak istemesine, emekçilerin geçim sıkıntısından doğan iş talebi cevap veriyor. Böylelikle hakim sınıflar buhranlarına geçici çare buluyorlar.

Fransa şartlarında çalışan tüm işçilerin kartlı ya da turist olmaları açısından karşılaştıkları zorluklar şekilsel değişiklikler göstermesine rağmen özde aynıdır. Örneğin kartlı işçilerin çalıştıkları iş yerinde, patronla olan anlaşmazlıklarında sendikaların tutumlarından, çeşitli sosyal yardımların gecikmesinden ya da kesilmesinden, konutların elverişsizliğinden, son günlerde ise oturma ve çalışma kartlarının uzatılmasında karşılaşılan zorluklardan, yeni işe girerken iş anlaşmasının uzun süreli olmamasından (bu da patronların işten atmaları kolaylaştırmak ve tazminat ödemek için başvurdukları bir yol gibi zorluklardan şikayetçi olmalarının yanında; turist işçiler birinci olarak çalışmış oldukları işyerindeki haklarının artması için mücadele ediyorlar. Kartsız olmaları, polis baskısı, ev bulmada karşılaşılan güçlükler, hiç bir sosyal güvencelerinin olmayışı en başta gelen sorunlardır.

Ayrıca bu sorunlar çeşitli meslek dallarına göre şekilsel değişiklikler göstermektedir. Konfeksiyonda normal şartlarda 5-6 ay iş mevsimi, geri kalan zaman ise ölü mevsimdir. Yalnız konfeksiyonda çalışan Türkiye'li turist işçilerin sayısı yirmibin civarındadır. İş mevsimi, kaçak atölyelerin çalışmasına göz yuman polis, işsizlik döneminde ise atölyeleri basarak buraları kapatmaya çalışır. Kaçak çalışan atölye patronlarının birbirlerini şikayet ederek ortadan kaldırmak istemeleri sık rastlanan olaylardır. Bu atölyelerde çalışan kaçak işçilerin ise yakalanarak Türkiye'ye gönderilmesi ya da bir günlük tutuklanmadan sonra Fransa'yı terketmek üzere salıverilmesi durumu doğar.

İşte bunlar gibi bir çok sorunla karşı karşıya olan 17 turist işçi de aşağıdaki talepleri doğrultusunda greve başladılar:

- Parça başı fiatları işçiler tesbit etmelidir.
- Parçası olmayan veya defolu, (fabrika hatalı) eksik olan işlerin parçası gelmeli ya da yarı ücreti verilmelidir.
- Yapılan işlerin fişleri her gün kesilmelidir.
- Keyfi işten çıkarmalara son verilmeli, işçi çıkartılırken komiteye danışılmalıdır.

- Patron işçi çıkartırken 21 gün önceden haber vermeli, haber vermeden çıkartırsa 21 günlük ücret ödemelidir.

- İşçi 8 gün önceden haber vererek işten çıkabilir.

- Ütücünün aylığı 3750 FF (Fransız Frankı) olmalıdır.

- Bu anlaşma patron tarafından mühürlenip imzalanmalıdır.

İşçiler, bu talepleri patrona götürerek ve tartışılarda insiyatif kullanacak kendi aralarından 3 kişilik bir komite seçtiler.

Bugüne kadar rahatça sömürmeye alışmış istediği zaman işçileri işten atabilen patron, işçilerin böyle bir taleple karşısına gelmesine bu talep kağıdını yırtarak cevap verdi. İşçilere eski şartlarda çalışmalarını ve içlerinden iki tanesini de işten atacağını söyledi. Birinci gün direniş devam etti. İşçiler, ne yapmaları konusunda tartışmak için akşam atölyeyi terkettiler. Alınan karar greve devam edilmesiydi. Patronun işçiye ihtiyacı vardı ve bu atölyeyi kapatmayı göze alamayacağı görüşünde birleştiler. Taleplerine aşağıdaki maddeleri de ilave ettiler:

- Yıllık izin parasının 3000FF üzerinden ödenmesi,

- Grevde geçen günlerin ücretlerinin ödenmesi,

- Hastane ve doktor masraflarının ödenmesi.

Grevin üçüncü günü işçiler atölyeye girerek, grevi orada sürdürmek istediler. Patron bu defa da isteklerini kabul etmeyeceğini ve herkesin eski şartlarda çalışmasını istedi. Aynı atölyede bir kaç defa daha grev girişimi olmuş fakat bunlar başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Bunun nedeni ise işçiler arasındaki birliğin sağlam kurulmasıydı. Patron bunun da aynı şekilde dağılacakını sanıyordu. Fakat karışında istekleri doğrultusunda direnen işçileri görünce daha çok sinirlendi. Bağırıp çağırmaya, işçilere kudurmuşcasına saldırmaya başladı. Eline ne geçerse (makas, tornavida, vs.) vurmaya başladı. Patronu durdurmak için müdahale eden arkadaşlardan üç tanesi, biri başından olmak üzere yaralandı. İşçiler provokasyona gelmek için karşılık vermediler. Onların bu soğukkanlı tavrı karşısında, patron da ha da kudurdu. Kükürt yakarak, havagazını açarak işçileri zehirlemeye, hatta atölyede yangın çıkarmaya çalıştı. Durumun bu hale gelmesinde katkısı olan patronun uşaklığını üstlenmiş ortağı ve aynı zamanda "kocası" olan, işçilere yalvarmaya başladı. Tüm isteklerinin kabul edileceğini, ve kağıdın imzalanacağını, kadının "delirdiğini" bunun için ise dışarı çıkmaları -nin daha yararlı olacağını söyledi. İşçiler bu oyuna gelerek atölyeyi terkettiler.

Pazarlık patronun "kocasıyla" dışarda sürdürüldü. Kendileri de bir takım şartları ileri sürdüler. İleri sürülen taleplerin yaklaşık olarak büyük çoğunluğunda anlaşmaya varıldı. Fakat sözleşmenin imzalanmasına gelince, patron yine buna yanaşmadı. Patronun "kocası" durumunda olan işçilerle patron arasında devamlı ikili oynuyordu. İşçilerin yanına geldiğinde devamlı olarak işçilerden tarafmış gibi görünmeye çalışıyordu. Örneğin; kendisinin "işçi kölesi" olduğunu, bu atölyeyi turist işçilerin "faydalanması" için açtığını, kendisinin de "ilerici, devrimci" olduğunu, "Dersim dağlarında yirtik çarıkla savastığını", Türkiye'de "otuzbeş" nüfusa baktığını, vs. sözleri durmadan tekrarlıyordu. İşçilerin bu hareketlerle "işçi dostu, devrimci" birini karşılarına aldıklarını söylüyordu. Ayrıca içlerinde "faşistlerin" olduğunu ve onların oyununa gelindiğini söylüyordu.

Grev bundan sonra yeni bir aşamaya girdi. Grev işyerinin dışında sürdürülmeye başlandı. Bu arada atölyenin taşınmasını önlemek için gece gündüz devamlı olarak atölyenin çevresinde nöbet tutulmaya başlandı. Başından itibaren FTED (Fransa Türkiye'li Emekçiler Derneği) den devrimciler grevcilerin yanında yer aldılar ve nöbetlere de bizzat katıldılar. Patron atölyeyi kapatmıştı ve işçileri içeriye almıyordu.

Grevin dışarda devam ediyor olması, patronun daha rahat hareket etmesini sağladı. Bu durumda zamanı uzatıyor, anlaşmaya yanaşmıyordu. Ayrıca bu anlaşmanın imzalanmaması için diğer patronlar da baskı yapmaya başladılar. Çünkü böyle bir mücadelenin kazanılması, diğer tüm bu gibi atölyelerde de mücadeleyi yükseltecekti. Turist işçilerin sırtından rahatça kazanan bu asalekların çıkarlarına zarar gelecekti.

Dışarda devam eden bu grevde her geçen gün patronu rahatlatırken, işçilerin şartlarını zorlaştırıyordu. Patron da esas olarak bunu istiyordu. Bu arada bazı işçi arkadaşların evine adam göndererek onları satın almaya kalkıyor, bazılarını aile baskısı yapıyor ve böylece grevi bölmek, işçilerin direncini kırmak istiyordu. Yine bu arada patronunu uşağı işçilerle devrimcileri birbirinden koparmak için çeşitli demogojiler yapıyordu.

İş sezonunun kapanmasının yaklaşması, ihtiyaçların sıkıştırılması dolayısıyla işçiler, grevi daha fazla uzatmanın şartlarının ortadan kalktığına karar vererek, 11. günün sonunda ve bunun yenilgi olduğu nu bile bile grevi bitirdiler ve iş yerinden topluca ayrıldılar. Daha sonra bu grevi ve sonucunu bir basın toplantısı yaparak Fransız kamuoyuna duyurdular. Basın toplantısına şu gazeteler ve ajanslar katıldı: LE MONDE, LIBERATION, EXPRES, SANS FRONTIERE ve AJANS FRANCE PRES (Fransa Haberler ajansı), TÜRK HABERLER AJANSI.

Bu grevden çıkardığımız dersler ve hatalarımız;

Bu grevde de görüldüğü gibi küçük patronlar işçilere yaklaşırken "ilerici, devrimci ve işçi dostu" görünmeye çalışıyor. İşçilerle feodal temelde bir arkadaşlık, dostluk kurarak, sömürsünü daha rahat ya parken buna karşı gelececek mücadeleyi de böylece engellemiş oluyor. Küçük burjuvazi, ülkemiz şartlarında genel olarak devrim saflarında olmasına rağmen, kendi çıkarı tehlikeye girdiğinde işçilere nasıl saldırdığını bu yapılan grevde pratik olarak görmek mümkün oldu.

Bu çeşit mücadelelerde işçiler kendi aralarındaki birliği daha sağlam kurmalı ve aralarındaki ilişkileri yenmelidir. Ancak işçilerin birliği güçlü olursa, mücadeleleri de o kadar güçlü olacaktır. Ve bu birlikler yalnız ekonomik temelde değil, esas olarak işçi sınıfının düşüncesi temeline olmalıdır.

Grevde yapılan en büyük hata ise (ki bu hata grevin kaderini etkiledi) iş yerinin terkedilmesiydi.

Arkadaşlar;

Turist ya da işçi olalım, tüm mücadeleleri kazansak bile bu bizim esas kurtuluşumuz olmayacaktır. Bizlerin esas kurtuluşu, Türkiye'de halkımızın verdiği Halk Demokrasisi ve Bağımsızlık mücadelesiyle, Demokratik Halk Devrimiyle olacaktır. Bu açıdan vereceğimiz tüm mücadeleleri halkımızın devrim mücadelesinin bir parçası yapalım.

FTED

Fransa Türkiye'li Emekçiler Derneği

BİR SOYGUN ÖRNEĞİ

Türkiye'deki patron ağı devletinin yurt dışındaki uzantıları olan konsolosluklar, yurt dışında çalışan Türkiye'li işçilerin alınterine çeşitli yollardan, çeşitli formalitelerle el koymaktalar, onların kazançlarını gaspetmektedirler.

Geçtiğimiz Eylül ayı içinde, Türkiye'ye dönmek isteyen Paris'te turist olarak çalışan ve pasaportunu kayıp eden Türkiye'li bir işçi konsolosluğa giderek, durumunu anlatmış, Türkiye'ye dönebilmek için yeni bir pasaport veya pasaport yerine geçecek bir belge istemiş; ancak konsolosluğun verdiği cevap şu olmuştur:

"Ya bekleyeceksin, durumunu Türkiye'den soracağız, cevap geldiği zaman pasaportun masrafı karşılığında yeni pasaport vereceğiz, bu işlem en az üç ay sürer, ya da aşağıdaki fişlerde gösterilen 1069.70 Fransız Frankı verirsin, hemen veririz."

Görüldüğü gibi, 1069.70 FF alan bu asalak adamlar hiç bir işleme gerek görmeden pasaportu verebilmektedirler.

Bunlardan başka yurt dışındaki Türkiye'li işçilere karşı insanlık dışı uygulamalarda bulunan bu kurumların keyfi uygulamalarına karşı çıkmanın gerekliliği ortadadır.

Ancak bu tür uygulamalara, Türkiye'deki patron-ağı devletinin, demokratik halk devrimi yoluyla yıkılmasıyla son verileceği ortadadır. Bu örnek bilebildiğimiz bir tek olaydır, bir tek örnektir. Bu na benzer bir çok örnek bulmak mümkündür.

FTED

EL-SALVADOR

El Salvador, Latin Amerika'nın en uzun dönem faşist askeri diktatörlüğünün yaşandığı bir ülkedir. Daha 1931'lerde devlet iktidarını eline geçiren, askeri diktatörlük, bugüne dek halk üzerinde kanlı terörü sürdürmektedir. Nikaragua halkının silahlı mücadelesinin faşist Somoza'yı devirmesinin etkinliği, kendini El Salvador'da da gösterdi. Yarım asıra yakın bir zamandır faşist askeri diktatörlük altında inleyen El Salvador halkı; askeri diktatörlüğe, özel olarak da, devlet Başkanı General Carlos Humberto Romero hükümetine karşı mücadelesini yoğunlaştırdı. Bu mücadele yer yer silahlı mücadeleye dönüştü.

Temmuz 1977'de El Salvador'da seçimler yapıldı. Emperyalizm uşağı hakim sınıfların, faşist diktatörlüğünü maskeleyen çabası brite bu seçimlerde boşa çıktı. Seçimle ri Hristiyan Demokrat Parti açık bir farkla kazanması karşısında, General Romero, seçim sonuçlarını bir çırpıda silerek, kendisinin iktidar olduğunu ilan etti. Kısacası şu veya bu metodu ile yıllardır, askeri diktatörlük devlet iktidarını yönetmektedir. Dördü asker olan beş kişilik Cunta hükümeti, başta faşist general Romero olmak üzere, Amerikan emperyalizminin en sadık uşaklarıdır.

Sivil ve resmi faşist örgütler, halka nefes aldırmamaktadır. Hergün sokak ortasında ilericiler, devrimciler kurşunlanmaktadır. Halkın, yönetime karşı direnişi, işçilerin grevi, öğrenci gençliğin faşist Romero hükümetine karşı mücadelesi vs. kanla bastırılmaktadır. İşçi, köylü, öğretmen ve öğrenci kuruluşları kapatılmaktadır. Zindanlar tıka basa doldurulmaktadır. Bugün toplam 25.000 siyasi tutuklu bulunmaktadır. 1979 yılı ölü sayısı 500'ü aşmaktadır. "Beyaz sa vaşçılar Birliği" adı altında örgütlenen sivil faşistler, açıkça çalışmaktadır. Bu sivil faşist terör örgütü, faşist katliamların 4/5'ini üstlenmektedir.

Yoğun faşist terör karşısında, başta devrim olmak üzere tüm anti-faşist güçler ve Romero'ya muhalefet eden güçlerin mücadelesi yükselmektedir. Bugün bir Nikaragua örneği, faşist Somoza'ya karşı yürütülen mücadele örneği, El Salvador'da yaşanmaktadır. Barışçıl mücadele olanaklarının, hemen hemen hiç olmadığı El Salvador'da halk, küçük gruplar halinde, elde silah, faşist Cunta yönetimine karşı mücadele etmektedir. El Salvador halkının silahlı mücadelesi günden güne gelişmektedir. Hakim sınıfların yüreğine korku salmaktadır. Gözlerinin önüne Somoza'nın durumu gelmektedir.

Halkın gelişen silahlı mücadelesi karşısında, Romero yönetimiyle, halkın yükselen mücadelesinin bastırılmayacağını gören, Amerikan emperyalistleri ve onların uşakları, Nikaragua gerçeğinden sonra El Salvador'da yeni bir metod geliştirdi. Danışıklı darbeler yapmak ve halktan görünmek, "halkçı", "demokrat" olmak. Hakim sınıflar, anti-faşist güçlerden önce davranarak, danışıklı bir döğüş düzenlediler. Ekim ayı ortalarında, faşist General Romero hükümetini devirerek yeni bir cunta hükümeti oluşturdular. Hükümet 3 sivil alarak, yeni bir faşist Cunta oluşturdular. General Romero hükümeti devrildi. Yerine bir başka faşist askeri hükümet geçirildi. Bu yeni Cunta, kendinin "devrim Cuntası" olduğunu ilan etti. İvedi bir hükümet programı ortaya koyarak çalışmalarına başladı. Sözde "devrim Cuntası" olan bu yeni askeri faşist diktatörlük programına şunları aldı:

- En geniş tarım ve mali reform, tüm siyasi tutukluların serbest bırakılması, serbest parti kurma hakkı, fikir ve sendikalaşma özgürlüğü
- Özel mülkiyetin garantisi

Görüldüğü gibi, yeni askeri "devrimci-cunta" hükümet, bir dizi ekonomik ve demokratik hakların sağlanmasından yana. Ama bu gerçekten de sadece görünüş... Ucuz demagoji temeli!... Pratikte ise yaşanan, di-

Devamı 8. sayfada

EL-SALVADOR HALKI FAŞİZME KARŞI MÜCADELESİNİ SÜRDÜRÜYOR

ÇİN

Çin Halk Cumhuriyeti'nin ilanından (1 Ekim 1949) bu yana tam 30 yıl geçti. Emperyalizm, feodalizm ve komprador kapitalizme karşı yürütülen uzun mücadeleler sürecinde, ÇHC kuruldu. Emperyalizm, komprador kapitalizmi ve feodalizm, Çin somutunda ağır darbeler yedi. Bundan 30 yıl önce, başta ÇKP olmak üzere Çin halkının mücadelesi, emperyalist uşakları hakim sınıfların iktidarını parçalayarak, demokratik halk iktidarını başardı. ÇHC'nin kuruluşunun 3. yıl dönümünde, Stalin'in Mao Zedung'a gönderdiği kutlama mesajında bu başarıyı açıkça dile getirilmektedir.

"Güçlü halkçı demokratik bir Çin devletinin kuruluşunda büyük Çin Halk Cumhuriyeti hükümetine ve şahsınıza (Mao'ya s.n.) yeni başarılar dilerim." (J. Stalin, son yazılar s. 176)

Tüm ülkelerin işçi sınıfı ve ezilen halkları, Çin somutunda gerçekleştiren Demokratik Halk Devrimi başarısının temelleri üzerinde yükseltilen başarıları bekliyordu. Demokratik devrimden kesintisiz sosyalizme geçişi ve güçlü bir sosyalist devleti bekliyordu. ÇHC'nin kuruluşunun üzerinden geçen 30 yıl bekleneni vermedi. Tam tersine, bu 30 yıl içinde, Çin somutundaki proletarya-burjuvazi çatışmasından galip çıkan burjuvazi oldu. Burjuvazi, modern revizyonist Teng ve Hua klikleri önderliğinde, ÇHC ve ÇKP içinde kesin hakimiyetlerini ÇKP'nin XI. Parti Kongresi ile perçinledi. Geçen ay Çin'de yürütülen, ÇHC'nin 30. kuruluş yılı kutlamalarında, Çin'li modern revizyonistler, son sekiz yılı yüceleştirerek 22 yıllık geçmiş karaladılar. 30 yılın değerlendirilmesinde, ÇHC'nin kuruluşundan itibaren ilk 22 yılı (Mao Zedung-Nikson görüşmesine dek) kayıp olarak değerlendirdiler. Bu değerlendirme, modern revizyonistlere aittir. Her sınıfsal yapının bir olaya ve ya bir geçmişe, bakış açısı ve dolayısıyla varacağı sonuçlar farklı farklıdır. Biz bu yazımızda, ÇHC'nin 30. yıllık geçmişini değerlendirmeye değil, 30. yıl dönümünde Çin'in bugünkü durumunu bir kez daha gözler önüne sermek istiyoruz. Buna ilintili olarak Hua'nın B.A. rupe gezisine değinmek istiyoruz. Daha önce yazdıklarımızı tekrarlamaktan kaçınmak, onların dışında diğer gelişmeleri belirlemek istiyoruz.

ÇHC'nin 30. kuruluş yılı kutlamalarında; her zaman duvar gazetelerinin asıldığı duvarlar üzerinde de alayışlığın dışında bir durum vardı. Çeşitli güncel ve eğitim sorunlarını içeren duvar gazeteleri yoktu artık. Onların yerini; trafik eğitim tabelaları, yabancı marka televizyon, Marlboro, Coca-cola vs. ilanları aldı. Çin'in boş duvarları, emperyalist üreticilerin reklam tahtası oldu.

Açlık, yoksulluk arttı. İşsizlerin sayısı 20 milyonu aştı. Özellikle gençlik arasında ki işsizlik geniş hoşnutsuzluklar yaratmaya başladı. Özel üreticiliğin yanında, karaborsa satışlar ve isportacılık türedi. Saat ücreti ile çalışma ve akord yoğun bir biçimde gündeme getirildi. Malların pazar fiyatlarının saptanması, işletmelerin kendisine bırakıldı. Serbest rekabet başlatıldı.

Geçen sene Üniversitelere seçme sınavlarının yürürlüğe girmesiyle, öğrenci gençliğin büyük çoğunluğu öğrenimden uzaklaştırıldı. Öğrenim ve iş güvenliği ortadan kalktı. Bu yıl Üniversitelere seçme sınavlarına yaklaşık 3 milyon öğrenci katıldı. Bunlardan yalnız 600.000'i öğrenime alındı. İşsizliğin, yoksulluğun üzerine yoğun devlet baskısı getirildi. Her tür burjuva düşüncesi, yaşayış ve davranışa gözyuman, sosyalizmin düşmanı modern revizyonistler, halk üzerinde polis baskısını yoğunlaştırdı.

Demiryolu işçilerinin küçük çaptaki yürüyüşü polis tarafından dağıtıldı. Duvar gazetesi çıkarılması yasaklandı. Çin'deki son gelişmeleri protesto mitinginin iki örgütleyicisi, konuşmalarından ve düşüncelerinden dolayı tutuklandı. Öğrenci hareketlerinin gelişmesi üzerine, Üniversite polis tarafından işgal edildi. 10 Ekim'de 5.000'e yakın öğrenci ve öğretim üyesi işgali protesto etti. Bunun yanında, 29 yaşındaki Wei Jingsheng, geçen 15 yıl hapse mahkum edildi. "Çin nereye gidiyorsun", ve "sosyalist demokrasi ve legallik" eserlerinin yazarı olan Wei, modern revizyonist iktidarın sert eleştirmeni ve illegal yayıncı idi. Wei; "sosyalist toplumda, proletarya diktatörlüğünü feodal monarşizme" devirme eğiliminden yargılandı. Daha bunun gibi bir dizi, burjuva baskısı, Çin halkı üzerinde gündemdedir.

Çin'de; açlığın, yoksulluğun, işsizliğin artması neyin sonucudur? Halk üzerinde devlet baskısı hangi temellere dayanmaktadır? Bunların tek doğru özü vardır. O da; emperyalizme uşaklık siyaseti ve ekonomik bağımlılıktır. Kültürel ve askeri bağımlılığa geliştirilmektedir. Ekonomik siyasi, askeri ve kültürel olarak geliştirilen emperyalizme bağımlılık, kaçınılmaz ola-

rak, o ülkede, ücretli emek sömürsünü, işsizliği, rekabeti vb. geliştirecektir. Daha yoğun sömürüye ihtiyaç duyulacaktır. Bu da kaçınılmaz olarak, direnen kitleler üzerinde devlet baskısını doğuracaktır. Gücsüz bu burjuvazi, geniş aristokrat yığınını

oluşturmayacaktır. Sömürünün arttırılması için ise faşizme başvuracaktır.

Bugün Çin hükümeti, emperyalizmle ekonomik bağlarını daha da geliştirmek emelindedir. Bu doğrultudaki girişimlere bir yenisi daha eklendi. Çin, parti ve devlet başkanı Hua, 85 kişilik bir kafiye ile Fransa, Almanya ve İtalya'ya üç haftalık bir gezi düzenledi. Hua başkanlığındaki bu kafiye, her ülkede birer hafta kalacaktır. Devlet başkanları ile görüşülerek, sanayi merkezleri gezilecek. Diplomatik, ekonomik ve kültürel anlaşmalar üzerinde durulacaktır.

Şu ana dek Fransa ve B. Almanya gezilerini tamamlayan Hua, gerek Fransa da gerekse B. Almanya'da sevinçle karşılandı. En şaşıltörenler düzenlendi. Ekonomik buhranın gelişmekte olduğu bir dönemde, yeni açılan Çin pazarına, yalnızca B. Avrupa emperyalist güçleri değil, tüm emperyalist güçler aç kurt gibi bakmaktadırlar. Pazar kapmak için birbirleriyle yarışmaktadırlar. Çünkü Çin, her türlü hammadde kaynaklarına sahip bir ülkedir. Diğer yandan ise, ilk kez bir Çin devlet başkanı B. Avrupa'ya gelmektedir. B. Avrupa'lı emperyalistler ile siyasi, ekonomik kültürel ve askeri ilişkilerini geliştirmek istemektedir.

Başını Teng ve Hua kliklerinin çektiği Çin'li modern revizyonistler, karşı devrimci 3 dünya teorisini hayata geçirmektedirler. Bir emperyaliste (Rus sosyal-emperyalizmine) karşı çıkarak, diğer tüm emperyalist güçleri dünya halklarına ehven-i şer göstermektedirler. Bir yandan, Rus sosyal-emperyalizmi dışındaki emperyalist güçler ile ekonomik, siyasi, kültürel ve askeri ilişkilerini geliştirmektedirler. Diğer yandan ise, salt anti-Moskova'cı güçler ile, ki bu güçlerin niteliği ne olursa olsun, kenetlenmektedirler. Bunların başında dün ve bugün ile tanınan faşist Straus gelmektedir. Hua, B. Almanya'da Straus ile görüşmelerine önem vermektedir. Ve Straus ile dayanışmayı güçlendirmek istemektedir. Çünkü faşist Straus, anti-Moskova'cıdır. Ama hangi temelde? Anti-komünizm temelinde...

Straus, bugünün Sovyet Rusya'sını komünist(!) olarak görmektedir ve bundan dolayı anti-Sovyet siyasetini izlemektedir. Çin'li modern revizyonistler, bu temelde faşist Straus ile birleşmektedir. Bu noktada şunu söylemeden geçemeyeceğiz. Türkiye somutunda da, anti-komünizm(!) temelde Sovyet'lere karşı olan bir de MHP vardır. Ve Straus, MHP'yi maddi, manevi desteklemektedir.

Çin'li modern revizyonistlerin, Türkiye'deki uzantısı olan Aydınlik karşı devrimcileri, efendileri gibi Straus'un safinda yer almaktadırlar. Ama Türkiye somutunda faşist MHP'ye karşı görünmeye çalışmaktadırlar. Aydınlik karşı devrimcileri, bu siyaset temelinde eğer tutarlı olsalar, faşist MHP'nin en güçlü dayanağı olmak zorundadırlar. Özde zaten bunun dışında bir siyaset izlemektedirler, ama MHP'ye karşı görünmeye çalışmaktadırlar. Bu, Aydınlik karşı devrimcilerinin iki yüzlü siyasetinin yansımasıdır.

Diğer bir sorun ise, B. Almanya ile Çin arasındaki silah alış verişidir. B. Alman emperyalistleri bir yandan Çin'li'lere silah satmak istemekte, diğer yandan ise kendilerinin Rus sosyal emperyalistleri ile olan ilişkilerini bozmak istemektedirler. Bu temelde, Alman emperyalistleri, Çin'e silah satışını illegal yürütmeye çalışmaktadırlar.

Çin'li modern revizyonistler, emperyalizme bağımlılığı her alanda arttırmaktadırlar. Çin i emperyalist sömürü ve talana hergün biraz daha yaklaştırmaktadırlar.

Buna karşın; devrimci bir geçmiş olan Çin halkı küçük boyutlarda da olsa direnmektedir. Şu an örgütsüz ve doğru bir önderlikten yoksun, Çin halkı, devrimci geçmişinin temelleri üzerinde bir dizi eksikliklerini giderecek mücadelesini yoğunlaştırmakta halindedir. Çin li karşı devrimcilerinin iktidarını kendilerine zindan edecektir.

S. FİDAN